—บทที่ ๒๓—

"**อิทธิวิธี**" ที่จะต้องทำให้ได้ เป็น "**ธรรมาธิฏฐาน**" *(คือ รู้แจ้งถึงธรรมในธรรมเป็นที่สุด ถึงขั้น "อภิธรรม")* นั้น ก็ต้องพากเพียรวิปัสสนา หรือ ทำความเห็นความเข้าใจให้แจ่มแจ้งดังต่อไปนี้

ตามพระบาลีที่แปลกันมาแต่ไหนแต่ไร ก็แปลกันออกมา เป็นบัญญัติเน้นไว้ในเชิง "**ปุคคลาธิฏฐาน**" จนแพร่หลายเป็นที่รู้กันว่า...

๔. "**อิทธิวิธี**" อันมีการทำความเก่งได้หลายประการ คือ คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียว ก็ได้ ทำให้ปรากฏ ก็ได้ ทำให้หายไป ก็ได้ ทะลุกำแพงภูเขาไปได้ ไม่ติดขัด เหมือนไปในที่ว่าง ก็ได้ ผุดขึ้นดำลงแม้ในแผ่นดิน เหมือนในน้ำ ก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตก เหมือนเดินบนแผ่นดิน ก็ได้ เหาะไปในอากาศ เหมือนนก ก็ได้ ลูบคลำพระจันทร์ พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมาก ด้วยฝ่ามือ ก็ได้ ใช้อำนาจทางกาย ไปตลอดพรหมโลก ก็ได้

ถ้าเข้าใจอย่างหยาบๆ ง่ายๆ ตรงๆตัว กับภาษาที่แปลกันออกมานั้น ๆ มันก็

หมายเอาตรงๆตัว ตามนั้นแหละ ซึ่ง*มี "วิธี" ในการทำ "ความเก่ง" (อิทธิวิธี)* ชนิดหยาบ ๆ ใหญ่ ๆ โต ๆ รู้เห็นเด่นชัดได้เป็น "โอฬาริกอัตตา" (*"โอฬาริกอัตตา" หมายความว่า ยึดมั่นถือมั่นหลงติดหลงติดอยู่แต่ในของหยาบๆ ใหญ่ๆ โตๆ ที่เห็น รู้ได้ชัด ๆ เด่น ๆ ขนาดมหาภูตรูป ขนาดกามคุณ ๕ นี้อยู่)* ก็เป็นความเก่งจริง เป็นสมรรถภาพที่คนปกติธรรมดา ไม่อาจจะทำได้ง่าย ๆ เลย **เราคนเดียว แล้วแสดง "ฤทธิ์" ทำให้มี ให้เกิดเป็นตัวเป็นตนเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาเหมือนเราได้อีกตั้งหลาย ๆ คน** แบบแบ่งภาค หรือ อวตาร หรือ เนรมิตบันดาลได้เช่นนี้ มันก็ต้องอัศจรรย์กันล่ะ ! จะเนรมิต หรือ แบ่งภาคออกไป หรือ จะก่อจะสร้างให้เกิดขึ้นมีรูปมีร่างเป็นคนหลายๆคน ไม่จำเป็นต้องมีหน้าตาเหมือนเราราวกับแกะเลย ก็เก่งแล้ว ! ยิ่งเนรมิต หรือ จะก่อจะสร้างขึ้นได้เป็นคนหลาย ๆ คน แต่ละคนเหมือนกับเราหมด ก็ยิ่งเก่งใหญ่ เก่งมากขึ้นไปอีก !!

"ความเก่ง" *(อิทธิ, ฤทธิ์)* อย่างนี้ หมายเอาเพียง "รูปธรรม" ง่าย ๆ ตื้น ๆ หยาบ ๆ ไม่ลึกซึ้งอะไรนัก พูดว่า **ตนเนรมิตกาย** ก็ปั้นร่างปั้นกายออกมาเป็นอีกกายหนึ่งขึ้นมาชัด ๆ ตรง ๆ เพะ ๆ เลย และถ้าเนรมิตได้จริง ก่อได้จริง ทำขึ้นได้จริง ก็เก่งจริง **เป็น "อิทธิปาฏิหาริย์"**

ผู้มีพระไตรปิฎก ก็เชิญเปิดตรวจสอบเอาเถิดใน "เกวัฏฏสูตร" สุตตัน. ทีฆ. สีลขันธ. ข้อ ๓๓๘ พระพุทธองค์ตรัสไว้ออกชัดออกเจนว่า **วิชาอย่างนั้นนั้น "คันธารีวิชชา"** เขาก็สอนให้แสดงได้ *ซึ่งเป็นวิชาความเก่งกาจชนิดหนึ่งของฤาษีที่เก่งอยู่ในสมัยนั้น ซึ่งมิใช่ "วิชา" พาพ้นทุกข์พาเจริญแนบเนียนที่สุดอะไรดอก* และเขาก็มีสอน "วิชา" นี้อยู่ในสมัยพุทธกาล และ ก่อนพุทธกาล **ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นอุบัติขึ้นมา เพื่อสอน "พุทธวิชชา" อันไม่ใช่ความรู้ความสามารถ ดั่งเช่น "คันธารีวิชชา" นั้นหรอก !** อย่าหลงเข้าใจผิดเลย

มิหนำซ้ำพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังได้ตรัสกับเกวัฏฏไว้ด้วยว่า **เรามิได้สั่งสอนให้ ภิกษุ สาวก ทั้งหลาย แสดง อิทธิปาฏิหาริย์** *(ในข้อ ๓๓๘)* แม้จะมีภิกษุสาวกรูปใดบังเอิญแสดงได้ ก็ตาม

เพราะหากภิกษุรูปใดไปแสดงเข้า ก็จะพาลพาให้คนทั้งหลายทั่ว ๆ ไปพลอย **หลงเข้าใจผิดว่า** "พุทธศาสนา" หรือ "พุทธวิชชา" นั้น สอนเพื่อให้เกิด "ผล" เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ ตามลักษณะอย่างที่กำลังกล่าวถึงอยู่นี้ เก่งแบบนี้ **ซึ่งไม่ใช่เป้าหมาย แห่ง "พุทธวิชชา" เลย**

ก็ขนาดพระพุทธองค์ **ทรงห้ามแสดงไว้** ก็ออกปานนี้ และองค์พระพุทธองค์เองก็ไม่ได้อวด ไม่ได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ ให้เป็นที่เลื่องลือใด ๆ หรือ เป็นจุดเด่นเห็นโก้อะไรเลยตลอดเวลา ๔๕ พรรษา ที่ทรงสร้างพระพุทธศาสนาให้เป็นปึกแผ่นตั้งลงในโลก ก็ขนาดนี้แล้วแท้ๆ ยังมีผู้คน "มิจฉาทิฏฐิ" กันออกขรมถมเถกันถึงขนาดนี้ !

ยังไม่เท่านั้น ยิ่งกว่านั้นอีกพระพุทธองค์ยังได้ตรัสบริภาษไว้ชัด ๆ เจน ๆ แท้ ๆ ด้วยว่า **เราอึดอัด, คับแค้นใจ, ความไม่ชอบใจ** *(อัฏฏิยามิ)* **ขยะแขยง, เบื่อ, ระอา, ยังชนให้นำไปเสีย, ให้นำไปอื่นเสียไม่ปรารถนานำมาใกล้ตน** *(หรายามิ)* **เกลียด, ชัง, รังเกียจ, ไม่พอใจ** *(ชิคุจฉามิ)* **ในอิทธิปาฏิหาริย์** ดังนี้ ซึ่งพระพุทธองค์จะเปล่งแม้วจี *(อันเป็นเพียงสมมุติก็ตาม)* ว่า **รังเกียจ – ไม่ชอบใจ**ออกมาสักที *(เพียงเพื่อแสดงให้คน "รู้" คนเข้าใจในสภาพนั้น ๆ ก็ตาม)* นั้น แสนยาก และ น้อยนักน้อยหนาที่จะกล่าวคำตรงๆ ภาษาเปรียงๆ ออกเช่นนี้ เมื่อพระพุทธองค์ท่านถึงกับตรัสคำตรง ๆ ออกมาจนขนาดนี้ ก็จงรู้ให้ดีเถิดว่า มันหมายความว่า **สุดจะทน และสุดจะเลี่ยงการกล่าวแล้ว ต้องการให้รู้ชัด ๆ ตรง ๆ เป้า ไม่เบี่ยงไม่เพี้ยนไม่ต้องเข้าใจไปอื่น**

เพราะก่อนจะตรัส "คำ" บริภาษต่าง ๆ นี้ พระองค์ยังแวดล้อมไว้ด้วยประโยคชัดๆ นำๆ ไว้ก่อนอีกว่า **"เราเล็งเห็นโทษในอิทธิปาฏิหาริย์"** ซึ่งมันเป็นโทษหลายแง่หลายเงื่อนจริงๆ ในการแสดง "อิทธิปาฏิหาริย์" แบบเดรัจฉานวิชชาหรือแบบปุคคลาธิษฐานนี้เช่น จะทำให้คนเข้าใจผิดว่า ปฏิบัติธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จะได้บรรลุ "ผล" มีอิทธิปาฏิหาริย์ อย่างๆ ที่แสดงให้เห็นนี่แหละ *(คือ คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ ทะลุกำแพงภูเขาไปได้ ฯ เหาะเหิน–เดินน้ำ–ดำดิน.....ฯ)* เป็นมรรค เป็นผล ซึ่งมันผิดถนัดเอาทีเดียว

หรือ จะตรวจสอบดูใน "สุสิมสูตร" สุตตัน. สังยุต. นิทานวรรค ข้อ ๒๘๒–๒๘๓ อันเป็นคำยืนยันของพระอรหันต์ต่าง ๆ ว่า **ท่านไม่ได้บรรลุธรรม** *เพราะท่านทำฤทธิ์คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียว ก็ได้... หรืออะไรต่างๆ อันมี.... เหาะเหิน – เดินน้ำ – ดำดิน – ฯลฯ อะไรนั้น* ได้ **ไม่ ! ท่านทั้งหลายบรรลุหลุดพ้นได้ด้วยปัญญา**

และถ้าอ่านต่อไปจนถึง ข้อ ๒๘๖ ก็จะมีทั้งคำยืนยันของพระพุทธองค์ทรงย้ำยืนกับ "สุสิมะ" ไว้อีกว่า เมื่อเข้าใจเป้าหมายแห่ง "พุทธ" แท้ๆ ด้วยปัญญาอันยิ่งเป็น "สัมมาทิฏฐิ" แล้ว การบรรลุธรรม ก็ย่อมจะไม่ใช่หมายเอาการทำฤทธิ์ *คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียว ก็ได้.... เหาะเหิน...เดินน้ำ...ดำดิน ก็ได้ ฯลฯ* อย่างนั้น ไม่เลย แต่จะบรรลุธรรม *(ตามเป้าหมายแห่งพุทธศาสนาแท้ๆ)* ได้ด้วยปัญญาที่รู้แจ้งแทงทะลุถึง**รูปธรรม–นามธรรมว่า ล้วนเป็นไตรลักษณ์และไม่ใช่ของเรา ไม่เป็นเรา ไม่ใช่ตัวตนอะไรของเรา เป็นเพียง "ปัจจยาการ" เมื่อ ปัญญา และ จิต เป็นได้จริง** บรรลุถึงขั้นปลายยอด ก็จะเกิดสภาวะ "อนัตตา" เป็นที่สุดได้ในจิตผู้บรรลุนั้นๆ เป็น "ของจริง" ไม่ใช่เพียงว่า ได้เข้าใจความหมายของ "อนัตตา" **ด้วย "ปัญญา" อย่างเดียว** เท่านั้นด้วย

ดังนั้น **การรู้ การเข้าใจ การทำความเห็นให้ชัดแท้ เป็น "สัมมาทิฏฐิ" จึงเป็นความเริ่มต้นที่สำคัญยิ่ง** เพราะเป็น "มรรค" อันต้น ต้องเข้าถึงให้ได้ เพราะเป็นจุดต้นของ "ทาง" เป็นปากทางที่จะเดินไปสู่การพ้นความทุกข์ความยากที่ดีจริงแท้จริง เป็น "สัมมา" ข้อแรกใน "สัมมา" ทั้ง ๘ ข้อ สำหรับ "มรรคอริยสัจ" จริงๆ ชื่อว่าเป็น "ประธาน" ของ สัมมาอริยมรรค ทีเดียว *(ผู้สนใจ เชิญอ่านพระไตรปิฎก ใน "มหาจัตตารีสกสูตร" มัชฌิม. อุปริ. ดูดีๆเถิด จะเข้าใจ "สัมมามรรค" อย่างละเอียดลออ)*

เมื่อรู้ "กาย" หรือ **รู้ปุคคลาธิษฐาน**แล้ว ก็พึงเพียรรู้ให้สุขุมขึ้นไปถึง "จิต" หรือ **รู้ธรรมาธิษฐาน** ให้ได้ และทำให้ได้ตามนั้นจริงๆ

ปุคคลาธิฏฐาน หรือ กายโตๆ สภาพหยาบๆ ใหญ่ๆ หรือ ฐานะแห่งกิริยาที่หยาบๆ เป็นรูปเป็นร่างเป็นตัวเป็นตนใหญ่ๆ *(ยังไม่ใช่ฐานะแห่งกิริยาที่สุขุมเป็นแต่จิตโดยเฉพาะ)* ของ "อิทธิวิธี" ทั้งหลายนั้น คือ *คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียว ก็ได้* ก็ทำ "รูปกาย" ทำสภาพใหญ่ๆ ตัวตนอันเป็นก้อนเป็นแท่งนั้นให้เป็นไปตามนั้น ให้ได้แท้ๆ ชัดๆ จริงๆ ก็แล้วกัน *(เพียงขั้นเปลือกๆ ว่า เนรมิตก็เนรมิต ว่า เหาะก็เหาะ ฯลฯ กันเลย ตรงๆทื่อๆ)* ก็เรียกได้ว่า บรรลุผลทาง**ปุคคลาธิฏฐาน** *แต่จะไม่พาพ้นความทุกข์ความยากความยุ่งโดยตรงโดยแท้โดยจริงบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้เลย*

ส่วน**ธรรมาธิฏฐาน** หรือ **จิต**ที่เก่งเยี่ยมยิ่ง จนเป็นธรรม – จนถึงธรรม – จนแจ้งธรรม "ธรรมาธิฏฐาน" ก็มาจาก "ธรรม + อธิ + ฐาน" ซึ่งคำว่า "ฐาน" ก็หมายเอา "**จิต**" อันมี *การรู้* กับ *การทำได้ตามที่รู้* นั่นเอง "**อธิ**" ก็หมายเอา ถึงความเป็นเยี่ยมยิ่ง "**ธรรม**" ก็หมายเอา สิ่งดีส่วนดี *(กุศลาธรรมา)* กับ สิ่งไม่ดีส่วนไม่ดี *(อกุศลาธรรมา)* ที่อยู่ใน**จิต** ที่เกี่ยวข้องกับ**จิต** *(เมื่อรู้ดีรู้ชั่วแท้และรู้สภาพ "พ้นดีพ้นชั่ว" อันเรียกว่า "อัพยากตธรรม" ก็เป็นขั้น "อภิธรรม" กันล่ะ !)*

ดังนั้น เมื่อ**รู้แท้ชัดถูกตัวถูกตน** ดังนี้แท้แล้ว ก็ "ทำ" ให้เป็น "ทำ" ให้ได้หลายๆ **จิต** มากๆ **จิต***(พหุธา)*ตามที่เห็นดี หรือ แม้เราจะทำให้มี "**จิต**" **เดียว** ก็คือ ทำให้เป็น "**จิต** ที่ปราศจากนิวรณ์ **ท่าเดียว**" *(เอโก)* นั่นแหละ

ขยายความอีกที..... ทำ "**จิต**" อะไรให้หลายๆ มากๆ ล่ะ ? ก็เนรมิต หรือ ก่อกอปรขึ้น ทำให้เกิดขึ้นแต่ "กุศล**จิต**" ฝ่ายเดียว *(เอโก)* จิตที่ดี จิตที่ปราศจากนิวรณ์ ๕ **จิต**ที่มี "อุฏฐาน" ชนิดที่เป็นทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์**ฝ่ายเดียว–ท่าเดียว–แบบเดียว** *(เอโก)* ไม่ต้องไปทำแบบ "*อกุศล***จิต**" ไม่ต้องไปทำฝ่ายที่เป็น "*อกุศล***จิต**" นั่นไงล่ะ ! ดังได้อธิบายมาแล้ว **จิต**อย่างนั้นจง "ทำ" ๆ ขึ้นเกิด เท่าที่สามารถจะทำได้ ด้วยสมรรถภาพของเรา "กุศล**จิต**" จะกี่ชั้นก็ตามแต่ **เชิงเดียว** *(เอโก)* นี่แหละ ทำให้มันได้**มากๆ หลายๆ** *(พหุธา)*

และยิ่งหากแม้น "อวตาร" ได้ "เนรมิต" ได้ คือ แบ่งภาค หรือ ไปทำให้เกิดที่คนอื่น ไปสอนคนอื่น ไปฝึกคนอื่นให้ "**เกิดจิต**" ที่ปราศจากนิวรณ์ ๕ หรือ "กุศล**จิต**" นี้ได้บ้าง จะสร้างจะก่อ จะเนรมิต หรือ จะอวตารได้**หลาย ๆ** (*พหุธา*) เท่าใด ๆ ขอให้เหมือน "**จิตที่เป็นอย่างเดียวกับเรา**" (เอโก) (*คือ* **จิต** *ที่เป็น "ฌาน" หรือ* **จิต***ที่ปราศจากกิเลส ปราศจากนิวรณ์ เป็น* "**เอโก**" *หรือ เป็น***อย่างหนึ่งอย่างเดียวกัน***จริงๆ นี่แหละ)* ก็จงเนรมิต จงอวตาร จงขยายภาค แบ่งภูมิออกไปเกิด หลาย ๆ คน นี่คือ "**อิทธิวิธี**" **ของพุทธศาสนาแท้** หรือ ถ้าจะเรียกว่า "**อิทธิปาฏิหาริย์**" ก็ต้องมีคำอธิบายให้สำคัญให้ถูก อย่างนี้ เป็นต้น

เราต้องเรียน "**รู้**" **จิตให้ถึงจิต** ดังนี้ และ "**ทำ**" **ให้ถึงธรรม** "**ทำ**" **ให้เป็นธรรม โดยเฉพาะต้องรู้** "**อภิธรรม**" **แท้ๆ** *(อันมีกุศลธรรม–อกุศลธรรม–อัพยากตธรรม)* ดังนี้

และทำ "**คนเดียว ให้เป็นหลายคน ก็ได้**" ในที่นี้ ก็ไม่ใช่หมายเอาเฉพาะแค่ฐานะหยาบๆ ใหญ่ๆว่า "รูปร่างของคน" หรือ ฐานะหยาบๆใหญ่ๆแห่ง "กิริยาของคน" หรือ ฐานะหยาบๆ ใหญ่ ๆ แค่ "ตัวตนของคน" เสียแล้ว แต่เป็นฐานะที่สุขุมประณีตไปถึงขั้นหมายเอา "จิต" หมายเอาฐานะแห่ง "กิริยาจิต" หมายเอาละเอียดประณีตไปกระทั่งฐานะ "ตัวตนของอรหัตตผลจิต" กันทีเดียว

ดังนั้น จะแปลบาลีนั้นว่า **ทำ "จิตที่ปราศจากกิเลสท่าเดียว ให้เป็น ให้มีขึ้นมามากๆหลายๆ ก็ได้"** นั้น จะตรง "ปรมัตถ์" ที่สุด เพราะตามจริงที่แปลกันออกมาว่า "คนเดียวให้เป็นหลายคนก็ได้" นั้น ในบาลีมันก็มีเพียงว่า "**เอโกปิ หุตวา พหุธา โหติ**" ดูดีๆ จะเห็นได้ว่า "บาลี" ก็ไม่ได้มีคำไหนชี้เฉพาะบอกว่า "คน" หรือ "รูปใหญ่" หรือ "รูปละเอียด" หรือ "จิต" หรือ "อรูป" อะไรหรอก ! แท้จริงก็กินความกว้าง ๆ "**เอโก**" ก็ตาม "**พหุธา**" ก็ตาม จะหมายเอาอะไร ก็ได้ จะแปลว่า "คน" หมายเอาเป็น "คน" ก็ถูก หรือ จะหมายเอา "จิต" โดยเฉพาะ ที่เป็น "มรรคจิต" – "ผลจิต" ฯลฯ ไปถึงขั้น "อรหัตตผลจิต" ก็ถูก

และยิ่งหากแม้น "อวตาร" ได้ "เนรมิต" ได้ คือ แบ่งภาค หรือ ไปทำให้เกิดที่คนอื่น ไปสอนคนอื่น ไปฝึกคนอื่นให้ "**เกิดจิต**" ที่ปราศจากนิวรณ์ ๕ หรือ "กุศล**จิต**" นี้ได้บ้าง จะสร้างจะก่อ จะเนรมิต หรือ จะอวตารได้**หลาย ๆ** (*พหุธา*) เท่าใด ๆ ขอให้เหมือน "**จิตที่เป็นอย่างเดียวกับเรา**" (เอโก) (*คือ* **จิต** *ที่เป็น "ฌาน" หรือ* **จิต***ที่ปราศจากกิเลส ปราศจากนิวรณ์ เป็น* "**เอโก**" *หรือ เป็น***อย่างหนึ่งอย่างเดียวกัน***จริงๆ นี่แหละ)* ก็จงเนรมิต จงอวตาร จงขยายภาค แบ่งภูมิออกไปเถิด หลาย ๆ คน นี่คือ "**อิทธิวิธี**" **ของพุทธศาสนาแท้** หรือ ถ้าจะเรียกว่า "**อิทธิปาฏิหาริย์**" ก็ต้องมีคำอธิบายให้สำคัญให้ถูก อย่างนี้ เป็นต้น

เราต้องเรียน "**รู้**" **จิตให้ถึงจิต** ดั่งนี้ และ "**ทำ**" **ให้ถึงธรรม** "**ทำ**" **ให้เป็นธรรม โดยเฉพาะต้องรู้** "**อภิธรรม**" **แท้ๆ** *(อันมีกุศลธรรม–อกุศลธรรม–อัพยากตธรรม)* ดั่งนี้

และทำ "**คนเดียว ให้เป็นหลายคน ก็ได้**" ในที่นี้ ก็ไม่ใช่หมายเอาเฉพาะแค่ฐานะหยาบๆ ใหญ่ๆว่า "รูปร่างของคน" หรือ ฐานะหยาบๆใหญ่ๆแห่ง "กิริยาของคน" หรือ ฐานะหยาบๆ ใหญ่ ๆ แค่ "ตัวตนของคน" เสียแล้ว แต่เป็นฐานะที่สุขุมประณีตไปถึงขั้นหมายเอา "จิต" หมายเอาฐานะแห่ง "กิริยาจิต" หมายเอาละเอียดประณีตไปกระทั่งฐานะ "ตัวตนของอรหัตตผลจิต" กันทีเดียว

ดังนั้น จะแปลบาลีนั้นว่า **ทำ "จิตที่ปราศจากกิเลสท่าเดียว ให้เป็น ให้มีขึ้นมามากๆหลายๆ ก็ได้"** นั้น จะตรง "ปรมัตถ์" ที่สุด เพราะตามจริงที่แปลกันออกมาว่า "คนเดียวให้เป็นหลายคนก็ได้" นั้น ในบาลีมันก็มีเพียงว่า "**เอโกปิ หุตวา พหุธา โหติ**" ดูดีๆ จะเห็นได้ว่า "บาลี" ก็ไม่ได้มีคำไหนชี้เฉพาะบอกว่า "คน" หรือ "รูปใหญ่" หรือ "รูปละเอียด" หรือ "จิต" หรือ "อรูป" อะไรหรอก ! แท้จริงก็กินความกว้าง ๆ "**เอโก**" ก็ตาม "**พหุธา**" ก็ตาม จะหมายเอาอะไร ก็ได้ จะแปลว่า "คน" หมายเอาเป็น "คน" ก็ถูก หรือ จะหมายเอา "จิต" โดยเฉพาะ ที่เป็น "มรรคจิต" – "ผลจิต" ฯลฯ ไปถึงขั้น "อรหัตตผลจิต" ก็ถูก

95

แล้วแต่ว่าผู้ใดจะ "รู้" แค่ใด ? "ทำได้" แค่ใด ? และจะกำหนดสำคัญเอาเรื่องไหน ? จะทำเอาให้ได้เป็นสำคัญในเรื่องไหน ? "**เอโก**" มันก็หมายความถึงการกำหนดจำนวนลงไปว่า "**หนึ่งเดียว**" และ "**พหุธา**" ก็เช่นกัน มันก็หมายความว่า "**หลายๆ**" ก็แค่นั้น

ด้วยเหตุด้วยปัจจัยดังนี้เอง ถ้าผู้ใดไปกำหนดหมายเอาในฝ่ายข้างหยาบอยู่ หรือ ไปหลงสำคัญมั่นหมาย อยู่แต่กับส่วนที่ยังไม่ใช่เป้าหมาย "ปรมัตถ์" ตามขั้นอภิธรรมของ "พุทธแท้" จึงยังเป็น "ผู้สำคัญผิด" *(สัญญาวิปลาส)* อยู่ ต้องเห็นให้ถูกแท้ *(สัมมาทิฏฐิ)* ต้องรู้สำคัญให้ถูกรู้ยิ่ง เป็นที่สุดให้ได้ *(สัญญาเวทยิต)* เพราะขั้นนี้มันขั้น "อภิธรรม" จริงๆ ไม่ใช่ขั้นแค่สัตว์,คน,ตัวตนหยาบๆ, กิริยาใหญ่ๆ เท่านั้น มันขั้น**ปรมัตถธรรม**แท้ๆ ขั้นต้องมี "ฌาน" เป็นบาทฐาน มี "นิพพาน" เป็นผล และนี่เป็นขั้นสูงเกิน "ฌาน" ซึ่งเกินทั้ง "ฌานโลกีย์" และเกินทั้ง "ฌาน-โลกุตตร" เป็น "อภิญญา" ของพุทธวิชชา ขั้นอุตตริมนุสสธรรม จริง ๆ แน่ ๆ

สรุปแล้ว "**อิทธิวิธี**" แค่ในแง่หรือในเรื่อง "**เอโกปิ หุตวา พหุธา โหติ**" หรือ แปลง่ายๆ ว่า "**หนึ่งเดียว ทำขึ้นให้เป็นหลายๆ ก็ได้**" นี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็น "พระอรหันต์" เพียง**หนึ่งเดียว** *(เอโก)* ในตอนแรก แล้วพระองค์ก็ใช้ "อิทธิวิธี" เนรมิต หรือ อวตาร หรือ ทำให้เป็นทำให้มี "พระอรหันต์" ขึ้นมา**หลาย ๆ** *(พหุธา)* ในโอกาสต่อมา ก็ได้จริงๆ ซึ่งเป็น "**ความเก่ง**" ที่มี "**วิธี**" *(อิทธิวิธี)* เยี่ยมยอดจริง สมดังที่พระองค์ตรัสว่า *พระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชชา และจรณะ เสด็จไปดีแล้ว ทรงรู้แจ้งโลก* เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า *เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ฯ*

ดังนี้ จึงเป็น "**อิทธิวิธี**" ที่มีค่าสูงสุด **ประเสริฐสุดยอด** "*คน-เดียวเป็นหลายคน ก็ได้*" **ชนิดที่ไม่เกินเชื่อ ชนิดที่เป็นประโยชน์แท้**

96

เพราะฉะนั้น คนผู้ใดบรรลุเป็น *พระโสดาบันแล้ว* ที่ตน**คนหนึ่ง**แล้ว ก็ช่วยฝึกช่วยก่อให้เกิด*พระโสดาบัน*ขึ้นอีก **หลายๆ***พระโสดาบัน* ก็นั่นแหละคือ ผู้มี **"อิทธิวิธี" แท้ ๆ** ของพุทธศาสนาที่เรียกว่า "เอโก ปิ หุตฺวา พหุธา โหติ" ถูกเป้า

ยิ่งเป็นเรื่องของ*พระสกทาคามี* คือ ตนเป็นสกทาคามี แล้วก็เนรมิตจิตผู้อื่นให้บรรลุ เป็นพระสกทาคามีขึ้นให้ได้ ฝึกเขาขึ้นมา สอนเขาขึ้นมาให้มาก ๆ หลาย ๆ ได้ ก็ยิ่งนับว่า เป็นผู้มี "อิทธิวิธี" ในประการ "เอโกปิ หุตฺวา พหุธา โหติ" หรือ "คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้" ที่เก่ง ที่สูงขึ้นมาอีก

โดยนัยนี้เอง *พระอนาคามี พระอรหันต์* ก็เช่นเดียวกัน จะได้ชื่อว่า มี "อิทธิวิธี" ในประการ หรือ ในแง่ที่ว่า "คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้" หรือไม่ ? แค่ใด ? ก็อยู่ที่เหตุที่ปัจจัยประมาณขนาดใด ? ถ้าหมายเอาเฉพาะ "จิตในจิต" ของตน ก็ทำจิตตนให้เกิด "อรหัตตผลจิต" ให้ได้ *เมื่อทำได้ "หนึ่งดวง" แล้ว* รู้วิธีทำให้เกิดได้อีกเป็น "สองดวง" *ก็มีอิทธิวิธีแล้ว* **ยิ่งทำได้ "หลาย ๆ ดวง"** *ก็เป็นผู้มี "อิทธิวิธี" แน่ๆ แท้ ยิ่งๆ ขึ้น*

และยิ่งสามารถมี "วิธี" อย่างเก่ง*(อิทธิวิธี)* ไปฝึกผู้อื่น สอนผู้อื่น ช่วยให้ "จิต" ของผู้อื่น เกิดเป็น "อรหัตตผลจิต" ได้อีก **ก็ยิ่งเป็นผู้มี "อิทธิวิธี" ที่เก่งยิ่ง สามารถยิ่งๆขึ้น** ยิ่งทำให้เกิด ทำให้เป็น*(หุตฺวา, โหติ)* ได้มากๆ หลายๆ ก็ยิ่งชื่อว่า เป็นผู้มี "**อิทธิวิธี**" แท้ๆ ในความหมายของ "พุทธศาสนา" ตรงเป้าที่สุด และจริงที่สุด ถูกต้องที่สุด ดังนี้ จึงจะ **เป็น "ปุคคลาธิฏฐาน" แท้ๆ แบบพุทธถูกตรง เป็น "อิทธิวิธี"** ที่ว่า *"คนเดียวเป็นหลายคน ก็ได้"* เพราะ**มีคนเกิดใหม่จริงๆ** แต่มิใช่เกิดมีได้แค่เพียงรูปร่างแท่งกายเกิดเท่านั้น ทว่ามี "ธรรม" เกิดในใจ มีมรรค มีผล เกิดในบุคคล **กลายเป็น "บุคคล" ใหม่** แต่เดิมเป็น "ปุถุชน" หรือ "ปุถุบุคคล" แล้วเกิดใหม่เป็น "อริยบุคคล" ซึ่ง**ถ้าจะเป็น "ปุคคลาธิฏฐาน" แบบพุทธ**

ก็จะต้องหมายเอา "บุคคล" เช่นนี้เกิด หรือ "เป็น" ขึ้นมา หลาย ๆ คน จึงจะเป็น "**อิทธิวิธี**" ที่ถูกตรงของพุทธศาสนา

จะเห็นได้ว่า มันมีนัยะซ่อนซ้อน ละเอียดประณีตกว่า "บุคคล" ที่หมายเอาแค่รูป ร่างกายของคนธรรมดาหยาบ ๆ อยู่ทีเดียว และเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่เกินเชื่อ แต่ก็เป็นเรื่องที่ทำได้ "ยาก" จริง ๆ อยู่เหมือนกัน ผู้ทำได้จริง จึงต้องเรียกว่า ท่านเป็นผู้**มี "อิทธิวิธี" มี "อภิญญา" แท้ ๆ**

เมื่อเข้าใจ "อภิญญา" ในเชิง**ปุคคลาธิฏฐาน**ที่มีเงื่อนไขอันสำคัญ **หมุนรอบเชิงซ้อน** *(มิใช่ตรงที่อพาชื่อเถนตรงอย่างตื้นเขิน)* อันถูกต้องเป็นสัจธรรมแล้ว ก็แยกเป็น แบ่งออก ถูกเหตุถูกปัจจัยแท้ได้ว่า **พุทธอภิญญา**หมายเอาอย่างนี้ **โลกีย-อภิญญา**นั้นหมายเอาอีกอย่างหนึ่ง และในเชิง**ธรรมาธิฏฐาน** ก็แยกเป็นแบ่งออก ถูกเหตุถูกปัจจัยแท้ มีระดับ มีขั้นตอน อย่างกระจะกระจ่าง ในเรื่องที่เกี่ยวกับ "**คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้**" อันเป็น**อิทธิวิธี**ประการแรก และ ส่วนไหนดี ส่วนไหนไม่ดีอย่างไร ? "ถูกตรง" นั้น หมายเอาแค่ไหน ? ในรอบในชั้นไหน ? ก็เข้าใจแจ้ง การแยกออกรู้ชัดเช่นนี้ คือ ผู้มี "**ธรรม**วิจัย" *(โพชฌงค์)* จนถึงขั้นแทงทะลุแจ้ง "*กุศลา***ธรรมา**–*อกุศลา***ธรรมา**" หากแม้นท่านผู้นี้ "ทำได้" ด้วย คือ ทำในส่วนที่เป็น*กุศลา***ธรรมา** ได้**หลาย ๆ ๆ** ก็เป็นอันมี "**อิทธิวิธี**" ในประการที่ว่า "**คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้**" ถูกแล้ว ดีแล้ว เพราะเป็นผู้สร้าง "**ธรรมกาย**" ขึ้นได้จริง ที่ตน ในตนแท้ ทั้ง "รูปธรรม" และ "นามธรรม" พร้อมครบ และจะ "ทำได้" เก่งยิ่ง สามารถยิ่ง ๆ *(อิทธาภิสังขาร)* ไปได้แค่ใด ก็อยู่ที่ **ปัจจัยแห่ง "การรู้" ได้ละเอียดประณีตมาก และ "ทำได้จริง" มาก ๆ มีผลมาก** นั่นเอง

ประการต่อไปคือ "*หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้*" *(บาลีมีว่า "พหุธาปิ หุตฺวา เอโก โหติ)* ก็ไม่ยากเท่าใดนัก ที่จะเข้าใจ เราจับความหมาย หรือ ความสำคัญ (*สัญญา*) ของภาษาที่บอกมานั้นให้ได้ก็แล้วกัน จากบุคคลาธิฏฐานนั้น โดยนัย

98

แห่งความหมายก็คือ มาก ๆ หลาย ๆ ใหญ่ ๆ โต ๆ หยาบ ๆ แล้วก็ทำให้มาเป็นน้อยๆลง เล็กๆลง จนละเอียดขึ้นๆ ประณีตเข้าๆ จนกระทั่งเหลือหนึ่งเดียว หรือ เหลือตัวมันเอง ที่ไม่มีอื่นปน

เมื่อเข้าใจ "สัญญา" ของมัน หรือ **ถึงแล้วซึ่งการรู้ในความสำคัญ** (*"สัญญาเวทยิต"* **สัญญา**=*ความสำคัญ* **เวทย**=*การรู้, ความรู้* **อิต**=*ถึงแล้ว*) ได้ดังนี้ แล้วจะเป็น "หลายๆคน" ซึ่งหมายเอาตัวคน เป็น "คนๆ" เป็นแท่งๆ ตัวๆเลย โดย "รูปธรรม" ก็เข้าใจให้ได้ว่า เขาหมายเอา "รูปธรรม" เขาหมายเอา "ตัวหยาบ ๆ ใหญ่ๆ" ซึ่งก็เป็น**ปุคคลาธิฏฐาน**ขั้นต้นๆง่ายๆชัดๆ นั่นเอง ถ้าหมายเอา หรือ กำหนดเอาอย่างนั้นเป็นสำคัญ เช่น *ผู้ใดทำ "คนหลายคนให้เป็นคนเดียวลงไปได้"* มันก็เก่งล่ะ ! ก็เป็น "**อิทธิวิธี**" ในประการนี้ คือๆ ง่ายๆ ตามนี้ ก็เป็น**โลกียอภิญญา** แต่ใน **ปรมัตถ** หรือ ใน "**ธรรมาธิฏฐาน**" นั้นสุขุมประณีตกว่านั้น เพราะหมายเอาไปถึงเรื่อง "จิต" โน่นเป็นสำคัญ ซึ่งโดยความเป็น "**ปรมัตถ**" **หรือ ธรรมาธิฏฐาน**นั้น มันไม่ได้หมายเอาหยาบ ๆ แค่ตัวบุคคลเป็นตัว ๆ แต่มันหมายเอาละเอียดสุขุมไปถึงขั้น **จิต–เจตสิก–รูป** (*รูปจิต–อรูปจิต*) **–นิพพาน** จริง ๆ

ดังนั้น ในเชิง**ธรรมาธิฏฐาน** ก็คือ ผู้ใดทำ "**หลายจิตเป็นจิตเดียวก็ได้**" ซึ่งก็จะเห็นได้เข้าใจได้ไม่ยาก คือ เมื่อเรามี**จิตดวงที่มี***ส่วนประกอบ* **นั้น ๆ ร่วมประชุมกันอยู่** (*กาย*) **เป็น "ความวุ่นวาย"** หรือ ปรุง หรือ พุ้งอยู่เยอะแยะ หรือ แน่นอัดอยู่ ก็ทำให้**จิต**นั้นๆหยุดปรุงลงได้ คลายความแน่นอัดลงได้ ทำความพุ้ง ความวุ่นวายต่างๆรำงับลงจากหลายๆเรื่อง มาเป็นเรื่องเดียวได้ หรือ จากหลาย ๆ กิเลส ก็ดับ–ลดลงมาเป็น **จิต** เฉย ๆ เป็นความรับรู้อยู่ตามความปรากฏจริงเท่านั้น ไม่มีนิวรณ์ ๕ ใดๆเลยได้ มีแต่**จิต**เดียว ๆ ที่รู้แจ้ง ๆ ใส ๆ สะอาด ๆ อยู่ ไม่รก ไม่เลอะ สิ้นอารมณ์ชอบหมดอารมณ์ชัง เป็น "ฌาน" ได้นั่นเอง (*เอกัคคตา*) แล้วก็หาวิธีทำให้เก่ง ทำให้เชี่ยวชาญ การทำได้เก่งโดยมีวิธีทำได้เด็ดขาดขึ้น เชี่ยวชาญขั้นนั้น ก็เป็น "**อิทธิวิธี**" แท้ๆขั้น**ธรรมาธิฏฐาน**ทีเดียว

99

กามจิต *(คือ จิตที่เป็นกิเลสกาม)* ก็ไม่มี **พยาบาทจิต** *(คือ จิตที่เป็นพยาบาท)* ก็ไม่มี **ถีนมิทธจิต** *(คือ จิตที่เป็นความง่วงเหงาหรี่ซึมเซา)* ก็ไม่มี **อุทธัจจกุกกุจจจิต** *(คือ จิตฟุ้งซ่านรำคาญ)* ก็ไม่มี **วิจิกิจฉาจิต** *(คือ จิตสงสัยลังเล)* ก็ไม่มี เหลือแต่ **จิต**ที่เป็น **จิต**แท้ เป็น**ใจ**จริง เป็น **ธาตุรู้** ว่างจากกิเลสนิวรณ์อยู่โดยเดียวโดยหนึ่งจริงๆ เป็น "เอกัคคตา" แท้ๆ ซึ่ง**จิต** หรือ **ธาตุรู้**ตัวที่พ้นได้ถึงขั้น**วิจิกิจฉา**ออกปานนี้แหละ คือ "อธิปัญญา"

และผู้ที่กำลังทำได้สำเร็จอยู่ในสภาพเช่นนี้แหละ เรียกว่า **ผู้มี "อิทธิวิธี"** ที่ทำให้ "*หลายจิตเป็นจิตเดียวก็ได้*" **ถูกต้องตรงเป๊ะเลย** เป็น "สันตวิหาร" หรือ เป็น "ฌาน" ขั้นอยู่กับ**จิต** อยู่กับ**อรูป** (อยู่กับ "อสรีระ") อันเป็น "นามธาตุ" ที่มีแต่เพียงสภาพของ "ความรู้ความรับทราบกันได้ด้วยกิริยาจิต" เท่านั้น ทีเดียว *(คือ ขั้นไม่ใช่วุ่นอยู่กับรูป ไม่ใช่หลงอยู่กับโฉม ไม่ใช่งมเพ่งอยู่แต่กับสีแสง ไม่ใช่เมาเพ้ออยู่แต่กับภาพ)* เป็น**พุทธอภิญญา**แท้ ๆ

ดังนั้น ผู้ใดสามารถรู้ชัดแจ้งแยกออกว่า อย่างนี้ หรือ **จิต**เช่นนี้ คือ กุศลาธรรมา อย่างนี้ หรือ **จิต** เช่นนี้ คือ อกุศลาธรรมา และหากแม้น**คน**ผู้นั้น "ทำได้" ด้วย คือ ทำในส่วนที่เป็น **อกุศลาธรรมา** ให้หยุด ให้ลดได้ ดับได้เด็ดขาด น้อยลง ๆ ๆ จนเป็นหมดสิ้น "อกุศลาธรรมา" เกลี้ยงสนิทเป็นสุญญตา เหลือแต่ความจริงตามความเป็น ตามความที่ต้องเหลือจริง เช่น ใน "จิต" ถ้ามีนิวรณ์ธรรม ก็รู้ชัดว่า นิวรณ์ธรรมเป็น "อกุศลาธรรมา" เมื่อ "**คน**" ผู้นี้ลดนิวรณ์ ดับนิวรณ์จนสิ้นจนสูญ *ก็จะเหลือ* **หนึ่งเดียว** *แต่* **จิต** *แท้ ๆ และก็คงทำหน้าที่อยู่ตามความต้องเหลือจริง* ก็เป็น "**อิทธิวิธี**" ที่ถูกต้องแล้วดีแล้ว ในประการที่ว่า "**หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้**" ครบตามนัยะ ทั้ง "**ธรรมาธิฏฐาน**" และ ทั้ง "**ปุคคลาธิฏฐาน**" ขั้นแรกบริบูรณ์แล้ว คือ ทำได้สำเร็จประโยชน์ตน . ซึ่งยังไม่มี "กรุณาธิคุณ" แผ่ประโยชน์ต่อออกไปถึงขั้นทำ "**คน**" ผู้อื่นให้ได้ "สำเร็จประโยชน์" ด้วยอีก คือ กลายมาเป็นผู้สูญกิเลส ดับนิวรณ์ธรรมได้ **อย่างหนึ่งอย่างเดียว**กันกับ "**คน**อย่างเรา" จริง ๆ เท่านั้น

100

ซึ่งถ้าจะเป็น "**ปุคคลาธิฏฐาน**" ทั้ง "**ธรรมาธิฏฐาน**" แท้ ๆ ตรง ๆ เป็น "**อิทธิวิธี**" ชนิดถูกแท้พิเศษยิ่งใน*สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน*ยิ่งยวดไปอีก ก็ตามนัยะดังที่เคยอธิบายมาแล้วอีกหนะแหละ คือ ทำ"**คน**"**ทั้งหลาย** อันต่างก็เป็น "*ปุถุชน*" หรือ "*ปุถุบุคคล*" ที่มีกิเลสตัณหากันอยู่ต่างอย่างกันเยอะแยะหลากหลายแง่หลายเรื่อง ให้มาเป็น "*อริยบุคคล*" เช่นเดียวกัน อันจะมีสุจริตกรรม**อย่างเดียว**กันขึ้นมาได้เรื่อย ๆ ดังนี้แล เรียกว่า "**อิทธิวิธี**"**แบบพุทธแท้ ๆ** ถูกตรงในประเด็นที่ว่า "*หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้*" ขั้น "ปุคคลาธิฏฐาน" อันจะมี"**ธรรมกาย**"ที่เป็น**ตน**เป็น**ตัว**แห่ง**ธรรม** จริงแท้ คือ มี "*อริยธรรม*" จริง ในร่างใน**กาย**ของคนจริง ๆ แท้ ๆ ชัด ๆ ด้วย ดังนี้

จะเห็นได้ว่า หมายเอาละเอียดประณีตลึกซึ้งสลับซ้อนอยู่ แม้จะหมายถึง "บุคคล" ก็ดี ก็ต้องนับให้ครบให้มี "ธรรม" ร่วมด้วยใน "บุคคล" นั้น ๆ ให้รอบถ้วน จึงจะเป็น"ธรรม" และถูกธรรม ถึงธรรมแท้ แล้วจะเห็น"ความรู้ยิ่ง"*(อภิญญา)*ที่ "ยิ่ง"แท้ว่า ลึกซึ้งลึกซ้อนจริงๆ เป็นทั้ง"**อิทธิวิธี**"ที่ยิ่งกว่าขั้นแค่"รูปธรรม" อันตื้น ๆ เขิน ๆ ง่าย ๆ จริง ๆ ด้วย และจะเก่งยิ่งสามารถยิ่ง ๆ *(อิทธาภิสังขาร)* ไปได้แค่ใด ก็อยู่ที่ **ปัจจัยแห่ง "การรู้" ได้ละเอียดประณีตมาก ทั้ง "ทำได้จริง" มาก ๆ มีผลมาก** นั่นเอง ดังนี้แล เรียกว่า "**สัมปันโน**" คือ **ผู้ถึงพร้อมแล้ว** ทั้ง จิตในจิต ธรรมในธรรม และแม้ กายในกาย เวทนาในเวทนาอันแท้จริง

ข้อสำคัญ เรารู้แจ้งหยั่งถึงจริงให้เป็น"**สัมปันโน**"จนชัดเจน กับ"**เวทนาในเวทนา**" ให้ดียิ่ง ๆ เถิดว่า เราไม่หลง "เสพย์สุข" จนเกินเหมาะเกินควรเพราะ "ติดสุข" เราไม่หลง "ทนทุกข์" เสียจนสติอ่อนไป รูปขันธ์–นามขันธ์ ไม่เจริญ ไม่เกิดประโยชน์ เพราะ "ยึดทุกข์" *(หรือ ยึดการตั้งตนอยู่ในความลำบาก ตั้งตนอยู่ในความทรมาน*มากเกินไป*)* เราจะต้องรู้ "ประมาณ" *(มัตตัญญู)* อย่างดียิ่งจริงๆ มี "พัก" *(วุฏฐาน หรือ ฐิติ ฐีฏฐะ)* ที่พอยังชีพยังขันธ์ไปได้ โดยสะดวกพอทนได้สบาย ๆ มี "เพียร" *(อุฏฐาน หรือ อายุหะ)* ที่ก่อประโยชน์สร้างสรร มีบทแห่งความเจริญเกิดอยู่ให้ได้มากที่สุดเท่าที่เราจะมีสมรรถภาพ

101

ผู้สามารถทำ *"หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้"* ถึงที่สุดแล้ว **"ตัดสินเด็ดขาดให้แก่ตน"** *(โดยกำหนด โดยประมาณ โดยมีขนาดที่สำคัญที่สมควรที่สุด)* ได้แล้ว จนสามารถทำ "คนอื่น ๆ" *(หลายคน)* ให้เป็นเช่น "ตน" หรือ "คนอย่างเรา" *(คนเดียว)* กล่าวคือ **คนอื่น ๆ ที่มีหลายจิตหลายความแตกต่าง เพราะ "หลายความไม่เข้าใจในสัจธรรม" ให้มามี "ความเข้าใจในสัจธรรม" ได้อย่างเดียวกัน เห็นจริงใน "เอโก ธัมโม" ทำได้สอดคล้อง เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** ผู้นั้นก็ยังได้ชื่อว่ามี **"อิทธิวิธี"** ในประการที่ว่า *"หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้"* นั้น ถูกแท้ยิ่ง เก่งยิ่ง กว้างขวางยิ่งไปอีก

คนหลาย ๆ ๆ *แต่มีสันติภาพ* อันเดียวกัน *เพราะเขาทั้งหลายต่างก็มี "สันตวิหาร" หรือ มี "ฌาน" เหมือนกัน พ้นนิวรณ์ ๕ เป็นอย่างเดียวกันได้ นี้แล คือ มหา "ผล" หรือ มหัปผลา–มหานิสังสา หรือ มหา "ประโยชน์" ในโลก* **เป็น "อิทธิวิธี" ที่ควรมี ควรเป็น ควรได้ ควรทำขึ้นให้มากๆ ในโลก**

จงเข้าใจ **"อิทธิวิธี" ในแง่ของพุทธศาสนา** ให้ถูกเป้า ตรงความสำคัญแท้ ให้ได้เทอญ

"อิทธิวิธี" ในประการอื่นอีก อันมี *"ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้"* นั้น ตามเชิงแห่ง **ปุคคลาธิฏฐาน** ขั้นต้นต้นๆ เขินๆ ก็คือ เนรมิต หรือ บันดาลขึ้นมา ก็ได้ ล่องหน หายตัวไป ก็ได้ ซึ่งก็ถูก ถ้าใครทำได้ออกปานนี้ก็เก่งจริงๆ ! เช่น เสกข้าวสารขึ้นมาเป็นตัวสัตว์ เสกไอ้นั่นให้เป็นไอ้นี่ ฯลฯ หรือ อยู่ๆก็เนรมิตสิ่งนั้นให้มีขึ้นมา หรือ สิ่งนี้มีอยู่ต่อหน้าต่อตา ก็เสกเป่าให้หายไปได้ไม่เหลืออยู่ ดังนี้ เป็นต้น มันก็มีนัยเดียวกัน นั่นแหละ กับประการที่ว่า *"หลายๆ เป็นหนึ่งเดียวก็ได้"* และ *"หนึ่งเดียวทำให้เป็นหลาย ๆ ก็ได้"* เป็นแต่ว่า สภาพนี้ ทำให้เก่งให้จัด ให้ชัดให้เลยยิ่งขึ้น ให้เป็นที่สุดขึ้นไปอีก **จนถึงขนาด "ไม่มีเลยแล้วทำให้มี"** *(ซึ่งไม่ใช่ "จากมีอยู่หนึ่ง แล้วทำให้มีมากขึ้น" ด้วยซ้ำ มันยิ่งกว่านั้น)*

102

หรือ **"มีอยู่มากหลาย แล้วทำให้หายเลยไปเป็นสูญ"** *(ซึ่งไม่ใช่จาก "มาก ๆ หลาย ๆ แล้วทำให้เหลืออยู่หนึ่ง" แต่นี่เลยหนึ่งไปเสียอีก)* เช่น **ไม่มีคนเลย** เนรมิตคนขึ้นมาให้ **มากมายหลากหลายคน** *(ซึ่งไม่ใช่ "คนเดียว เป็นหลาย" ดอกนะ ! ยิ่งกว่าไปอีก)* **คนมีอยู่มากมายหลากหลาย** ก็บันดาลให้หายตัวล่องหนหนีไปหมดสิ้น *(ซึ่งไม่ใช่แค่ "หลายคนเป็นคนเดียว" ดอกนะ ! ยิ่งกว่าไปอีกเช่นกัน)* ดังนี้ เป็นต้น

นอกจากหมายเอาตัว "คน" แล้ว เข้าของ สิ่งอื่น หรือ แม้กิริยา และ อาการก็มีนัยะลักษณะนี้ทั้งสิ้น เมื่อผู้ใดทำได้ ก็เรียกว่า "เก่ง" มี**อิทธิวิธี** ในประการที่ว่า *"ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้"*

สรุปได้ว่า **ทำให้เป็น "ความเกิด" ก็ได้ ทำให้เป็น "ความดับสูญ" ก็ได้** นั่นเอง

ดังนั้น **ปุคคลาธิฏฐาน** จะหมายเอาอะไร "เกิด" หรือ "ปรากฏมีขึ้น" ก็ตาม จะหมายเอาอะไร "ดับสูญ" หรือ "หายไป" ก็ตาม ก็พึงรู้ในสิ่งที่**หมายเอา**นั้นๆ หยาบ ๆ ก็รู้ง่าย ละเอียดขึ้น ก็รู้ยาก พอมาถึงขั้น**ธรรมาธิฏฐาน** จึง **"หมายเอา" กิเลสในจิตเกิด หรือ กิเลสในจิตปรากฏ และ กิเลสในจิตดับสูญ หรือ กิเลสในจิตหายไป** ด้วยเหตุฉะนี้ **สำหรับผู้มี "อิทธิวิธี" แบบพุทธแท้ ถูกตรงแล้ว** ถ้าจะ "ทำให้ปรากฏ" หรือ "ทำให้เกิด" แล้วจะเก่ง*(อิทธิ)*กันละก้อ เขาจะหมายเอา ทำความเป็น **"จิตที่ปราศจากกิเลส"** ให้ปรากฏ ให้เกิดทีเดียว หรือ ถ้าจะเก่งใหญ่ไปถึงขั้นทำให้ **"คน"** ปรากฏ หรือ ทำให้ **"คน"** เกิด ก็จะทำ "**คน** *ที่ฆ่ากิเลสได้*" โน่นทีเดียว ให้ปรากฏให้เกิดๆ เป็นผลสำเร็จ เพิ่มขึ้นมา ๆ มาก ๆ คน จึงจะนับว่า "เก่ง" *(อิทธิ)* นับว่า **เป็นผู้มี "อิทธิวิธี" ตรงแท้เป็นพุทธวิชชา** เรียกผู้ที่มี **อิทธิวิธี** ถึงขนาดนี้ว่า **"อุปัชฌาย์" หรือ "อาจารย์" แท้** ผู้สามารถทำ "พุทธาภิเษก" ได้ถูกพุทธวิชชาร้อยเปอร์เซ็นต์ คือ สอนผู้อื่นก็ได้แท้

103

บอกถูก เขาทำได้จริง บรรลุมี "พุทธวิชชา" ตามๆ กันขึ้นมา ดังนี้แลคือ "**อนุศาสนีปาฏิหาริย์" ที่มี "อิทธิวิธี" จริง** จงทำ "สัมมาทิฏฐิ" กับคำว่า "**พุทธาภิเษก**" อันหมายความว่า "*ทำให้เกิดเป็นพุทธ ถูกตรงโดยเฉพาะ*" ให้ดีๆ เทอญ !

ผู้ "รู้" กิเลสถูกตัว ทำให้สิ่งดี "ปรากฏ" ก็ได้ ทำให้สิ่งเลว "หายไป" ก็ได้ คือ ทำให้กิเลส "หายไป" ได้จริง ทั้งทำให้กุศลจิต "ปรากฏ" ได้จริง ทำความเพียรเป็นประโยชน์แก่โลกให้ "ปรากฏ" อยู่ และ ทำ**ความไม่ติดกุศล** ทำ**ความไม่หลงยึดในผลดีที่เราก่อ** ให้ "หายไป" อยู่ *(คือ ดับ "ปีติวิสัย" ให้แก่ตนซับซ้อนยิ่งเข้าไปอยู่)* จึง**เป็นผู้มี "อิทธิวิธี"** ในประการที่ว่า "*ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้*" **ที่เป็นปรมัตถแท้ๆ ตรงๆ เป้า** สำหรับตัวผู้ปฏิบัติธรรมเองนั้นๆ

เพราะฉะนั้น **อิทธิวิธี**ในประการอื่นๆอีก ที่กล่าวกันไว้เป็นเชิง**ปุคคลาธิฏฐาน**ชัดๆนั้น โดย**ธรรมาธิฏฐาน** หรือ โดย**ปรมัตถ** ก็จึงเหมือนๆกัน มีนัยะดังที่อธิบายมาแล้ว ๒–๓ ประการนั้น นั่นแล ไม่ผิดหรอก ! เป็นแต่ว่า ใครจะสามารถรู้ลึกล้วงหยั่งลงไปเข้าใจถึงได้หรือไม่ ? และแม้ "*รู้*" *แล้ว เข้าใจแล้ว* **จะ "ทำ" ได้ตามนั้น**หรือไม่ ? เท่านั้นเอง

และตามจริงแล้วที่แปลกันว่า "*ทำให้ปรากฏ ก็ได้*" และ "*ทำให้หายไปก็ได้*" นั้น บาลีมีว่า "**อาวิภาว**" กับ "**ติโรภาว**" ซึ่งจะหมายความว่า "**ทำที่กำบังให้เป็นที่แจ้ง**" กับ "**ทำที่แจ้งให้เป็นที่กำบัง**" ตามที่บางท่านได้พยายามไขขานแปลไว้ เพื่อไปสู่ความเข้าใจถึงที่ถึงจุดแท้นั้น ก็ถูก ! ไม่ผิดหรอก ! และจะหมายความว่า "**ทำให้เป็นสภาพเปิดเผยสว่างออก ก็ได้**" กับ "**ทำให้เป็นสภาพปิดกั้นสนิท ก็ได้**" อย่างนี้ ก็ไม่ผิดอีก ยิ่งช่วยให้เห็นชัดขึ้น ในสภาพ แจ้ง–มืด,มี–สูญ,เกิด–ดับ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า เราต้องรู้เหตุรู้ปัจจัย รู้องค์ประกอบให้ครบว่า **เราจะ "หมายเอา" อะไร เป็นสำคัญ** ที่จะให้เปลี่ยนไปทำลายไป *(ปหานปธาน)* หรือ

จะให้อยู่ในสภาพนั้นๆ *(อนุรักขนาปธาน)* หรือ จะทำให้เกิดขึ้น *(ภาวนาปธาน)* **ผู้มี "อิทธิวิธี" คือ ผู้มีความเก่ง ผู้มีความสามารถที่จะทำให้ "เกิด" ก็ได้ จะทำให้ "ตั้งอยู่อย่างนั้นๆ" ก็ได้ จะทำให้ "ดับสูญ" ไป ก็ได้ นั่นเอง เป็นความหมายสูงสุด** คือ เป็นผู้แจ้งชัดในความเกิด–ความดับของสรรพสิ่งให้ได้ โดยเฉพาะ สิ่งสำคัญที่สุดก่อนอื่น ก็ต้องแจ้งชัดในกุศลกรรมแท้ อกุศลกรรมจริง ที่เกี่ยวกับตนกับผู้อื่น และ จิตที่มีกิเลสแท้ จิตที่ดับสนิทกิเลสแม้สิ้นอาสวะจริง ของตน และนอกนั้นก็เป็น "สรรพสิ่ง" ตามระดับ ก่อน–หลัง อันพึงได้พึงถึงต่อๆ ไป แล้วทำให้เกิด ทำให้ดับสนิทให้ได้จริงด้วย ทำได้จริงเท่าใด ? และทำได้กับ "สิ่ง" ที่ละเอียดสุขุมที่สุดเท่าใด ? *(นามธรรม)* หรือ จะทำได้กับ "สิ่ง" หยาบใหญ่มโหฬารพันลึกเท่าใด ? *(วัตถุธรรม,รูปธรรม)* ก็เก่งทั้งสิ้น ยิ่งละเอียดสุขุมมาก ก็ยิ่งเก่งมาก ฉันเดียวกันกับ ยิ่งมโหฬารพันลึกมาก ก็ยิ่งเก่งมาก

เมื่อได้ค่อยๆ เข้าใจถูกเป้าตรงเป้ายิ่งๆ ขึ้นกันได้แล้ว ก็มาดู**อิทธิวิธี**ที่แปลกันต่อไปว่า *"ทะลุกำแพงภูเขาไปได้ไม่ติดขัด เหมือนไปในที่ว่างก็ได้"* นั้น ตื้นๆ ง่ายๆ หยาบๆ แบบ**ปุคคลาธิฏฐาน**ที่ไม่ใช่เป้าหมายของพุทธวิชชา ก็หมายเอาตามภาษานั้น นั่นแหละ คือ คนสามารถแทรกทะลุผ่านฝา ผ่านกำแพง ทะลวงทะลุผ่านภูเขาไปได้ ราวกับผ่านไปในที่ว่าง ๆ แต่เมื่อเป็น **ธรรมาธิฏฐาน** ก็คือ แม้**กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน** หรือ **นิวรณ์ธรรม**ใด จะหนาเท่าฝา จะแข็งแรงเท่ากำแพง จะเป็นเครื่องปิดกั้นขนาดภูเขา **ผู้มี "อิทธิวิธี" แท้** *ก็จะต้องรู้แจ้งแทงทะลุ และ ไม่ติดไม่ยึดได้โดยไม่ยาก ได้โดยง่าย ไม่ข้องอยู่ ไม่ขัดอยู่ เหมือนไปในที่ว่าง ก็ได้จริงๆ* ไม่ว่า **กิเลส** จะแน่นหนาเท่าฝา **ตัณหา** จะแน่นหนาเท่ากำแพง **อุปาทาน** ก็ดี **นิวรณ์ธรรม**ใดๆ ก็ดี จะแน่นหนาแข็งแรงเท่าภูเขา **ผู้ได้ชื่อว่า มี "อิทธิวิธี"** จะต้องทั้งรู้ทะลุ และ ทำได้อย่างเก่ง คือ ทำให้กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน–นิวรณ์ ต่างๆ "หายไป" ทำให้ความเป็น "พระอริยะ" ปรากฏขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย อย่างไม่ติดขัด แสนสบายโล่งโปร่งสะดวก ราวกับทะลุไปในที่ว่าง ๆ

105

ประหนึ่งไม่ใช่ทะลุภูเขา ทะลุกำแพง หรือทะลุฝา อันผู้จะทะลุภูเขา ฯลฯ ได้นั้น จะต้องใช้อุตสาหะ ใช้พละกำลังพังทะลายกันอย่างหนัก ฉะนั้น แต่นี่ผ่านทะลุไปมาได้อย่างเบา ไม่ต้องใช้อุตสาหะอะไร เฉกเช่นคนล่องหนหายตัวได้ นั่นทีเดียว น่าอัศจรรย์ไหม ?

ลักษณะฉะนี้แล เรียกว่า **ถึงขั้นมี "อิทธิวิธี" ถึงที่สุด** กล่าวคือ **มีวิธีทำได้อย่างเก่งจริง ๆ** มิใช่หมายเอาว่า เพิ่งทำได้ยังไม่คล่อง หรือ เพียงทำได้บ้างแต่ยังไม่มั่นคง ยังไม่เห็นเป็นอัศจรรย์ ยังไม่เก่งเกินคนธรรมดา ๆ ยังไม่เชี่ยวชาญชั้นเยี่ยม ถ้าเพียงทำได้ ก็ยังไม่นับว่า **มี "อิทธิวิธี"** ต้องทำได้ "เก่ง" กว่าคนธรรมดา ๆ ขึ้นบ้าง เห็นได้ชัดแล้วบ้าง จึงจะนับว่า **มี "อิทธิวิธี" ขนาดเก่งแล้วบ้าง** ถ้าเก่งมากเห็นชัดไกลเกินที่คนธรรมดาจะได้พบได้เจอกันง่ายๆ ขึ้นเรียก "อัศจรรย์" ได้ ก็นั่นคือ **"อิทธิวิธี" เต็มที่แท้**

ความหมายชัด ๆ ของ "อิทธิวิธี" ก็คือ เมื่อเริ่ม**รู้**แน่ **ทำ**ได้แล้ว ก็ให้เพิ่มฝึกเพิ่มทำมาก ๆ เข้า จะรู้เหลี่ยม รู้แง่ รู้วิธี และทำได้จนเก่งจนเชี่ยวชาญมาก ๆ ขึ้น จนเก่งเกินคนธรรมดา ๆ จะทำได้อันเห็นอยู่รู้อยู่ชัด ๆ นั่นเอง ผู้ใด "เก่ง" จนเห็นเป็นน่าทึ่งเป็นอัศจรรย์ จึงจะเรียกว่า มี "อิทธิวิธี" เต็มแท้

และในชั้นต้นนี้ ก็เป็น "ความเก่ง" ที่สามารถทำกับ ธาตุหยาบ ๆ รูปใหญ่ ๆ นามหยาบ ๆ **ขั้น "ปฐวีธาตุ" (ธาตุดิน** *อันเป็นมหาภูตรูปใหญ่ หยาบกว่าอื่น)* ได้ก่อน เห็นหรือจับต้อง รู้สภาพมันได้ชัด ๆ ว่า มันเป็นปัจจัยกั้น มันเป็นเรื่องปิด มันกำบังเราอยู่โทนโท่โต ๆ ชัด ๆ ราวกับภูเขา ราวกับกำแพง ราวกับฝา ซึ่งจะใหญ่จะแน่นจะหนาแค่ใด เราก็ทำลาย หรือ ผ่านทะลุ ล่วงพ้นมันให้ได้ เราจะไม่ให้มันปิดกั้นเราอยู่ได้ จะต้องโล่งต้องว่าง เหมือนเราอยู่ในที่ว่าง ไปในที่ว่าง ๆ ทีเดียว แม้ใคร ๆ จะเห็นอยู่โทนโท่ชัดและใหญ่หรือหยาบจัดอยู่ ราวกับภูเขาปิดกั้น ราวกับกำแพงปิดกั้น ราวกับฝาปิดกั้นอยู่แท้ ๆ แต่เราก็ผ่านตลอดไม่ติดขัด ดั่งผ่านที่ว่าง ๆ ไปเป็นอัศจรรย์ยิ่ง ต้องเป็นไปได้ออกปานนี้ ดังนี้แล จึงจะนับว่า มีฤทธิ์เป็นอัศจรรย์

106

เพราะฉะนั้น **ถ้าพระอริยเจ้ารูปใด สามารถสัมผัสคลุกคลีปนเปอยู่กับ "ปัจจัย" ต่างๆ หรือ องค์ประกอบต่างๆ ที่เป็นกิเลสนิวรณ์ ซึ่งผู้อื่นเขาปรุงกันอยู่ออกขรม แน่นหนาประมาณกองดั่งภูเขา สัมผัสห้อมล้อมอยู่ดั่งกำแพง บดบังปิดกั้นอยู่ดั่งฝา ท่านก็ยังอาจสามารถมีชีวิตเป็นอยู่ร่วมอยู่กับเขาเหล่านั้นอย่างไม่มีหวั่นไหว ไม่มีผลสะเทิ้นอะไรเลย ราวกับท่านอยู่ท่ามกลางที่ว่างๆ โปร่งๆ ไม่มีติด ไม่มีข้อง ไม่มีกระเทือนเลยสักน้อย ก็นับว่า เป็น "อิทธิวิธี" มีฤทธิ์เป็นอัศจรรย์ในทางธรรมาธิฏฐาน หรือปรมัตถจริงๆ และ เป็น "ปุคคลาธิฏฐาน" ให้เห็นจริง มีตัวบุคคลผู้เก่งกล้าอาจหาญอยู่ท่ามกลางกองกิเลสของผู้อื่นอันมากมายดั่งกองภูเขา โดยท่านไม่ถูกกระทบทำร้ายเลยได้ด้วย เหมือนไปในที่ว่าง ฉะนั้น แท้ๆ**

ในประการอื่นอีก ของ "**อิทธิวิธี**" ที่มีมาในพระไตรปิฎกฉบับที่เป็นทางการ หรือ ฉบับหลวง แปลไว้ ก็โดยนัยเดียวกันอีก เช่น

"*ผุดขึ้นดำลงแม้ในแผ่นดิน เหมือนในน้ำ ก็ได้*" และ "*เดินบนน้ำไม่แตก เหมือนเดินบนแผ่นดิน ก็ได้*" นั้น ก็ต้องเก่ง เป็นสภาพละเอียดลึกซึ้งเพิ่มขึ้นไปอีก **เป็นความเก่งเชิงซ่อนซ้อน ที่ยิ่งสุขุมประณีตยิ่งกว่าขั้นที่ผ่านมาแล้ว** คือ ฉลาดลึกแหลมสุขุมละเอียดขึ้น จึงจะเรียกว่า "**เจริญขึ้น**" หรือ "**เก่ง**" อันเป็นความหมายของคำว่า "**อิทธิ**"

ดังนั้น ก็จะเข้าใจยากขึ้นไปอีกตามระดับ ถ้าจะเอาความหมายแบบ**ปุคคลาธิฏฐาน** ก็เข้าใจได้ง่ายๆ ตรงๆ ตัวตามภาษานั้นอีกเช่นเคย นั่นแหละ เพราะผู้แปลเขาพยายามแปลให้สู่ความง่ายๆ ตื้นๆ หยาบๆ เป็นตัวตน สัตว์ บุคคล เรา–เขา ไว้แล้ว ทีนี้เมื่อมาเป็น **ธรรมาธิฏฐาน** ในขั้นนี้ มันขั้น "**อาโปธาตุ**" (*ธาตุหยาบ ระดับที่ ๒*) คือ เขยิบละเอียดขึ้นมา กว่า**ขั้น** "**ปฐวีธาตุ**" (*ธาตุหยาบ ระดับที่ ๑*) ตรงๆ

107

อย่างขั้นที่แล้วอีก มันจำเพาะแง่ เจียดเรื่อง จำกัดมุม ที่เห็นยากขึ้น แต่มีรายละเอียดลึกซ้อนมากความ เพิ่มเข้าไปอีก

ตามตัวอย่าง **อิทธิวิธี** ขั้นนี้ มันก็มีความหมายทาง**ธรรมาธิฏฐาน** ว่า *เรื่องที่ไม่น่าจะทำให้เกิดได้เป็นได้* *ก็เกิดได้เป็นได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งขึ้นไปอีก* เช่น **ดิน**อันเป็นมหาภูตรูปใหญ่ ทั้งยึดเที่ยงคงทนในคุณภาพในสถานภาพของมันมาเนิ่นนานยืนยงนักหนา ที่ไม่น่าจะไปหลู่สภาพใด ๆ ของมัน แปรสถานภาพมันให้เป็นอื่นสำเร็จ แต่ผู้มี "**อิทธิวิธี**" ก็ทำกับมันได้ ราวกับว่า มัน**เป็น** "**อาโปธาตุ**" *(ธาตุน้ำ)* ซึ่งจะดำเล่นผุดเล่น ก็ทำเอาได้ง่าย ๆ ราวกับมันมีคุณภาพ มีสถานภาพ เป็น "น้ำ" ฉะนั้น หรือ จะเป็น**น้ำ**อันเป็นมหาภูตรูปขั้นรองมาก็เช่นกัน ไม่น่าจะไปหลู่สภาพของมัน แปรสถานภาพมันให้มันเป็นอื่นสำเร็จ แต่ผู้มี "**อิทธิวิธี**" ก็ทำกับมันได้ ราวกับว่า มัน**เป็น** "**ปฐวีธาตุ**" *(ธาตุดิน)* ซึ่งจะเดินเล่นย่ำเล่น ก็ทำเอาได้ง่าย ๆ โดยไม่ให้มันอ่อนเหลวตามสภาพ ไม่ให้มันแยกหยุ่นตามสถานภาพของมันเอาด้วย เดินย่ำได้ราวกับมันมีคุณภาพ มีสถานภาพ เป็น "ดิน" ฉะนั้น แสดงว่า ผู้ทำได้เช่นนี้ย่อมมีอำนาจอยู่เหนือ **สภาพเดิม**ที่มันมี **ความยึดเดิม**มั่นคงเคยมาได้อย่างเก่ง มีความเก่งอยู่เหนือสถานภาพเดิมที่มันมี**ความถือเดิม**มั่นคงเคยมาได้อย่างไม่น่าจะเป็นไปได้เลย โดยนัยเช่นนี้แล **จิต - เจตสิก - รูปจิต** ที่เคยมี**สภาพติดยึดมาเดิม ๆ** เนิ่นนานมั่นคงนั้น ก็ไม่น่าจะถูกหลู่สภาพถูกแปรสถานภาพที่เคยหลงยึด หลงถือ ไปเป็นอื่น *(ซึ่งดีขึ้น ละ เลิกที่เคยหลง)* ได้ราวปาฏิหาริย์อย่างนี้เลย

การทำตนให้มีอำนาจจิตอยู่เหนือ ความติดความยึดเดิม ๆ เยี่ยงนี้ เรียกว่า เก่งเหนือ "ธรรมชาติ" เช่น ธรรมชาติคน จะต้องมีจิตยึดติดที่จะต้องสมสู่สืบพันธุ์ แต่เราเรียนรู้ฝึกหัดจนมีอำนาจจิต ตัดกิเลสราคะ ที่มันเคยติดยึดมานาน เป็นสัญชาตญาณ เป็นธรรมชาติดั้งเดิมนี้ได้จริง ดังนี้ เป็นต้น หรือ อื่น ๆ ที่ประณีตละเอียดกว่านี้ก็มีอีก เป็นขั้น เป็นระดับ ซึ่งล้วนเป็นของยาก

108

แต่พระอริยเจ้าผู้เก่งกาจ ก็อาจสามารถทำได้เป็นอัศจรรย์ โดยถอนความยึดมั่นถือมั่นได้ เป็น**อิทธิวิธี**จริง ๆ ฉะนี้แล เปลี่ยนสถานภาพดั้งเดิม เป็นสถาน-ภาพตรงกันข้ามไปเสีย ถอนความหลงผิดได้มากเท่าใด แปรจิตเปลี่ยนเจตสิกให้หมดยึดมั่นถือมั่นได้มากเท่าใด ก็ยิ่งนับว่า **มี "อิทธิวิธี"** สูงส่งเก่งกาจมากเท่านั้น ๆ

ในประการอื่นอีก เป็น **"อิทธิวิธี"** ระดับต่อไป คือ *"เหาะไปในอากาศเหมือนนก ก็ได้"* ก็จะเห็นได้ว่า มันเลื่อนละเอียดขึ้นไปสู่ขั้น **"วาโยธาตุ"** *(ธาตุ-ลม)* เป็นเรื่องเล็กละเอียด จำกัดมุม จำเพาะแง่ เน้นเหลี่ยมลึกเชิงแซกซ่อนซ้อนเข้าไปอีก ก็จะเข้าใจได้ยากขึ้นไปอีก ในเชิง**ปุคคลาธิฏฐาน**นั้น ก็ไม่มีอะไรลึกเร้น ก็หมายความเอาตาม ๆ ภาษาตรงตัวเช่นเคย แต่ในเชิง**ธรรมาธิฏ-ฐาน**สิ มันก็จะลุ่มลึก ซ่อนแฝง จนทำให้เห็นกลับเป็นวนซ้อนชวนฉงนอยู่ เช่น เหาะไปในอากาศได้เหมือนนก*ทั้ง ๆ ที่ก็ยังอยู่ ในร่างคนนั่งคู้ บัลลังก์นิ่งเฉยอยู่อย่างเดิม* นั่นแหละ ปีกก็ไม่มี หางก็ไม่มี จักทำอาการดิ้นรน หรือ จะกวักจะวักขาแขนเหมือนนกก็ไม่ได้ทำ *(ในพระไตรปิฎกฉบับนี้เขาไม่ได้แปลเอาคำว่า "ปัลลังเกน" ลงไปด้วย ซึ่งที่จริงจะต้องแปลให้ครบว่า* "เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ ทั้ง ๆ ที่นั่งคู้บัลลังก์อยู่แท้ ๆ") แต่ก็เหาะได้ลอยไปในอากาศได้เหมือนนก ซึ่งมันก็มีนัยเดียวกันนั่นเอง กับผู้มีจิตที่ปราศจากกิเลสนิวรณ์สิ้นทรากแล้วนั้น *มันก็อยู่ ในสภาพ***คน-เดิม***อย่างเก่านั่นแหละ ไม่ได้เปลี่ยนสภาพร่างสภาพกายไปแต่อย่างใด ไม่ได้ดีดไม่ได้ดิ้นอะไรด้วย ไม่ได้ปรุงอะไรให้พิลึกพิเลิศมากขึ้นอะไร* แต่ภายในจิตของพระอริยเจ้าผู้เก่งกาจนี่สิ ! **อิสระ** ปราศจากเครื่องดึงเครื่องถ่วง ล่องลอยไปไหน ๆ ก็ได้สุดแสนสะดวกสบายเบา ดั่งที่พระพุทธองค์เคยตรัสเปรียบไว้ในสูตรอื่น ๆ อีกว่า ผู้ปราศจากกิเลสมลทินเป็นผู้หมดภาระสิ้นกิจแล้วนั้น *"เหมือนนกน้อยปีกแข็งจะไปไหนก็ไปได้ด้วยปีกของตนทั้งสองข้าง มีจีวรเป็นเครื่องบริหารกาย มีบาตรเป็นเครื่องบริหารท้อง ฯ"* ดังนี้ เป็นต้น

เป็นการเหาะได้โดยไม่ต้องเหาะ เป็นการเบาว่างที่อยู่ในร่างเดิมปกติตามเดิมอันอาจจะมีงานหนักอยู่เป็นปกตินั่นเอง

และเมื่อเหาะลอยอยู่ในกลางอากาศนั้น ก็เหมือนธุลีเล็กละอองน้อยในอากาศกว้างเวิ้งว้าง แต่จะเห็นเด่นชัด ไร้อะไรกีดหน้าพรางตาทีเดียว เป็นอิสระโดดเด่น เห็นแจ่มแจ้งถนัดออกมาได้ยิ่งกว่าผู้อยู่ในพื้นดิน ป่าดง *(นับดงคอนกรีตด้วย)* ผู้มี "**อิทธิวิธี**" หรือ **มีความเจริญแท้ๆ** *เก่งถึงขั้นนี้* ก็จะเป็นผู้มีสภาพจริงดังนี้จริงๆ จะเป็นผู้ที่**มีคุณธรรม อันปรากฏเด่นเห็นง่าย สะอาดบริสุทธิ์ชัดเจน** ทั้งๆที่เป็นความเล็ก ความละเอียด ความเห็นได้ยากรู้ได้ยากเข้าใจได้ยาก ในเรื่อง **คุณธรรม***ของพระอริยเจ้าแท้ ๆ แบบพุทธศาสนาตรง ๆ นี้* แต่ผู้ที่มี "**อิทธิวิธี**" หรือ เจริญมากเก่งมากถึงขั้นนี้แล้ว จะกลับเห็นได้ง่าย รู้ได้ชัดไม่อำพราง เพราะปราศจากความปลอม หรือ ปราศจากความไม่แท้ ความไม่ตรง ปราศจากความโค้ง ๆ คด ๆ ที่หลงเหลือแปด ๆ เปื้อน ๆ อยู่ จึงกลายเป็นสดใสฉายแสงมีแรงเปล่งขับอันปราบพุ่งในตัวเองออกมา อย่างไร้ผ้าไร้ธุลีบดพรางได้เอง ประดุจจุดขาวน้อยเรืองแสงจ้าจัด ตัดอยู่กลางม่านดำสนิทผืนใหญ่ ฉะนั้น

พระอริยเจ้า ผู้มี **อิทธิวิธี** ถึงระดับนี้ จะเห็นง่าย รู้ง่ายจริงๆ โดยที่พระอริยเจ้า ท่าน**ไม่ต้องแสดงอะไร ไม่ต้องกระทำพิเศษอะไร เหมือนเดิมคงเดิม ท่าเก่าไม่พลิกแพลงอะไร** *(นี้คือ ความหมายแท้ ๆ ขั้นอภิธรรม–อิทธิวิธี ของคำว่า* "บัลลังเกน"*)* **แต่ท่านก็จะแสดงอยู่** ใน กายกรรม–วจีกรรม–มโนกรรม–อิริยาบถ และงาน, ความเป็นอยู่ปกติ กินอยู่หลับนอนตามธรรมดา ในทุกเวลาทุกวันของท่าน นั่นเองแหละ ซึ่งมันจะแสดง **ความเด่นชัดแห่ง "ธรรม"** ออกมาเป็น **ปกติ** เอง แต่จะเป็น "ธรรมฤทธิ์" ธรรมที่เห็นรูปได้ชัด ทว่าอยู่ใน **ความเป็นอยู่ธรรมดาๆ** นั้นแหละ จะมี **ธรรม – อภิธรรม – อิทธิวิธี** อยู่เสมอ เป็น**สามัญ** เดินยืนนั่งนอน ทำงานทำการอะไรต่ออะไร ก็เรียบรื่นสงบระงับสำรวมอยู่ตามธรรม อันจะเห็นความว่าง–ง่าย–เบา–ลอย–สบาย–อิสระแท้–เบิกบานแจ่มใส–รู้–ตื่นอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่ท่านอาจจะง่วนอยู่กับงานไม่ค่อยได้หยุด นัดแนะมีกิจนิมนต์ให้ยุ่งไป อยู่กับญาติโยมมากมาย นั่นแหละ แต่มันมี **อิทธิวิธี** มี**อภิธรรม**

110

อยู่ในนั้นจริงๆ เป็น**สามัญ** (*นี่คือ ความหมายแท้ ๆ ขั้นอภิธรรม–อิทธิวิธี ของความว่า...*"เหาะไปในอากาศได้เหมือนนก ทั้งๆที่นั่งคู้บัลลังก์นิ่งอยู่อย่างเก่านั้นแหละ") **ไม่ใช่ว่า เป็นฤทธิ์ เป็นอิทธิวิธี ที่จะต้องแสดงโชว์กันพิเศษขึ้น แล้วใครๆเขาจึงจะเห็นจะรู้หรอก !**

เช่น อยู่ๆ ได้โอกาสก็"เหาะ"ให้คนดูบ้าง แล้วคนจะได้เชื่อว่า เป็นพระอรหันต์ หรือ อยู่ๆ ก็ทายใจคนให้ดูบ้าง แล้วคนจะได้เชื่อว่า เป็นพระอรหันต์ หรือไม่ก็แสดงการนั่งหลับตาเข้านิโรธสมาบัติ (*ตามแบบที่เขาเชื่อและเขาทำได้*) ๗ วันบ้าง คนจะได้เห็นเป็นพิเศษ จะได้เชื่อว่า เป็นพระอรหันต์ ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องทำเป็นพิเศษ เป็นเครื่องแสดงออกอย่างนั้นเป็นอันขาด

ผู้มี "อิทธิวิธี" แท้ของพุทธศาสนา จะอยู่ปกติ เป็นปกติ มีปกติ แม้ใครเพียงคบหาสมาคมสัมผัส กายกรรม–วจีกรรมธรรมดาๆ นี่แหละ ก็จะรู้ได้ว่า เป็นพระอรหันต์ (*ถ้าผู้นั้นมีภูมิที่จะรู้ได้*) ไม่จำเป็นจะต้องแสดงพิลึก กระทำการเก่งพิเศษเลิศลอยเหินเหาะอะไร แต่มันก็เลิศจริงๆ เหาะได้ ลอยได้ เบาให้เห็นอยู่จริงๆ ในสถานภาพ โดยเฉพาะในจิต ของท่าน **เหาะอยู่เสมอๆ ลอยเบาอยู่เสมอๆด้วย ติดต่อเนื่องๆอยู่ตลอด** *มิใช่ว่า นานๆถึงจะเหาะ คราพิเศษถึงจะลอย จะเบาสักที อย่างนั้นไม่ !*

"อิทธิวิธี" ในแง่ที่ว่า "เหาะได้" นี้ *สำหรับพระอรหันต์ของพุทธแท้ๆ จะไม่ใช่สภาพตรงที่ตามภาษาบัญญัติโลกๆ เป็นเถนตรง อย่างนั้นไม่ ! มันเป็น "ภาษาธรรม" มันไม่ใช่ "ภาษาคนโลกีย์ๆ" จริงๆ และโดยแท้จริงที่สุดอีก* **พระอรหันต์ก็จะไม่เหาะด้วย** *จึงจะใช่พระอรหันต์แท้ "ทรงธรรมทรงวินัย" ที่เป็นพุทธ* เพราะพระพุทธเจ้าห้ามเหาะ ห้ามทายใจ จงทำ "ความเห็น" (*ทิฏฐิ*) ให้ตรงเถิด

ความละเอียดที่รู้ยากเห็นยากแล้ว ก็ต้องอาศัยความหยาบเป็นตัวแทนเป็นตัวอย่าง เพื่ออธิบาย เพื่อสื่อความหมาย ให้เกิดความรู้ เกิดความจริงอัน "อันติกะ" (*สูงกระเถิบขึ้นๆ*) จนกว่าจะถึง "อันติมะ" (*สูงสุด*) ดังนี้เอง

ยอกย้อนเช่นนี้แหละ คือ **"อิทธิวิธี" ของพุทธศาสนา** เมื่อขั้นลึกซึ้ง จะมี*ความสุขุมเชิงซ้อนหมุนรอบ*จนเข้าใจได้ยากจริง ๆ *(คัมภีราวภาโส)* ซึ่งถ้าสังเกตดี ๆ จะเห็นได้ว่า พอมาถึงตอนนี้ มันขัดแย้งกันเป็น**ตรงกันข้าม**กับ "ตัวอย่าง" ต้น ๆ เขิน ๆ เดิม ในเชิงปุคคลาธิฏฐานเอง เอาเสียด้วย คือ **"อิทธิวิธี" แบบพุทธแท้นั้น กลับ "ไม่เหาะ" เอาด้วยซ้ำ จึงจะเป็นอัศจรรย์ แต่ก็มี "คุณธรรม" โดดเด่นเห็นแจ้งประหนึ่ง เหาะเบา อิสระลอยขึ้นไปจนปรากฏชัดได้จริง ทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่นิ่ง ๆ เดินอยู่ธรรมดา ทำงานอยู่มากมายปกติเฉย ๆ นั่นแหละ** *(วนซ้อนซ่อนเชิงจนขนรอบเป็น "ตีกลับ" แล้วนะ ! ต้องทบทวนพิจารณาดี ๆ)*

ในประการอื่นอีก อันเป็น **"อิทธิวิธี"** ในระดับต่อไป คือ *"ลูบคลำพระจันทร์ พระอาทิตย์ ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมาก ด้วยฝ่ามือ ก็ได้"*

มาถึงระดับนี้ ก็เลื่อนขึ้นไปสู่ขั้น **"เตโชธาตุ"** กับ **"อากาศธาตุ"** *(ธาตุไฟกับ ธาตุความละเอียดขั้นสูญญากาศ)* ซึ่งเป็นเรื่องของพลังงานแท้ ๆ เรื่องของทุกข์สมุทัยที่ไกล หรือ สุขุมไปถึงโลกอื่นอีก ๒ โลกทีเดียว *(โลกน้อย–โลกใหญ่)* จึงละเอียดประณีตยิ่งขึ้นไปอีกมากมาย แม้แต่ในเชิง **ปุคคลาธิฏฐาน** ที่ไม่ใช่เป้าหมายของพุทธวิชชาแท้ ๆ ก็ไกลเกินเชื่อไปแล้ว ใครจะตามไปพิสูจน์ถึงพระจันทร์ พระอาทิตย์ ซึ่งแสนยากแสนเย็น และไกลเกินเชื่อขึ้นไปเอามาก ๆ ขนาด*ลูบคลำพระอาทิตย์ด้วยมือ* ยังงี้ ! ใครจะตามรู้ตามเห็นกันไหว ก็ไกลกันออกนอกลูกโลกกันไปจริง ๆ

ดังนั้น เช่นเดียวกัน ในเชิง**ธรรมาธิฏฐาน** ผู้บรรลุ**อิทธิวิธี**ขั้นนี้ก็คือ ผู้ที่มีปัญญายิ่งยอดรู้ลึกซ้อนแทงทะลุใน นาม–รูป ทุกอย่าง แม้จะลึกลับไกลเกินจะรู้ สุดยาก สุดยิ่งขนาดไหน ทั้งเล็กเป็นปรมาณูธุลีละออง *(โลกน้อย)* และใหญ่โตมโหฬารเป็นดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ *(โลกใหญ่)* อันไกลสุดแสนไกลเท่าใด ๆ ก็อาจสามารถรู้ได้ไล่ถึง **จับลูบเล่น ได้ ดังแค่ในฝ่ามือ** นั่นทีเดียว *แต่ใครอื่นจะรู้ด้วยได้นั้นแสนยาก* พระอริยเจ้า**ผู้มี "อิทธิวิธี" แท้**นั้น ๆ เอง **ท่านย่อมรู้เอง**

112

สัมผัสเอง ดั่งลูบคลำด้วยฝ่ามือได้จริงๆ คนอื่นแม้จะรับถ่ายทอดมา "รู้" ตามอย่างไร **ก็จะไม่เหมือนลูบคลำด้วยฝ่ามือของตน เช่น ท่านเป็นอันขาด** และท่านรู้ได้ลึกล้ำ ได้ไกล มีอำนาจจิตปัญญาแรงกล้าราวกับ*คนผู้อาจสามารถลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมากด้วยฝ่ามือก็ได้* จริงๆ ด้วย

"พระจันทร์–พระอาทิตย์ ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมาก" นั้น หมายถึง **นาม–รูป** *(พลังงาน–สสาร หรือ จักรวาลน้อย–จักรวาลใหญ่)* **ที่แสนเล็ก แสนละเอียดยิบ เป็นปรมาณู เป็นนิวเคลียสยิ่งกว่านิวเคลียสอีก** *(เพราะมันยังมียิ่งกว่านิวเคลียส ที่วิทยาศาสตร์รับรู้ยังไม่ได้ เช่นที่กำลังพูดถึงอยู่ ณ เดี๋ยวนี้ อีก)* และ **นาม–รูป ที่สุดใหญ่สุดโตมโหฬาร เป็นโลกพระจันทร์ โลกพระอาทิตย์ เป็นกาแล็กซี่ เป็นเอกภพ** *(ในสมัยพุทธกาลยังไม่มีความรู้ เรื่อง* โลก *เรื่อง* ดาราศาสตร์ เอกภพ *อะไรลึกซึ้งมากมายเท่าปัจจุบันนี้ ขนาดลูบคลำพระจันทร์ พระอาทิตย์นี้ ก็สุดยอดแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ต้องขยายอุทาหรณ์นี้ไปเป็นลูบคลำ* เอกภพ *และ* อนันตภาพ *ซึ่งเป็นมิติที่ ๘ มิติที่ ๙ คือ* **จักรวาลน้อย–จักรวาลใหญ่** *กันทีเดียว)* **ยิ่งกว่าเอกภพ ยิ่งกว่าอนันตภาพ เท่าที่จะมี "สมมุติสัจจะ" ให้ยกอ้างได้ เกินกว่า "สมมุติสัจจะ" ที่ทางโลกวิทยาศาสตร์รู้ได้ นั้น ผู้มี "อิทธิวิธี" ในระดับนี้ รู้แจ้งสัมผัสอยู่ ราวกับลูบคลำด้วยฝ่ามือ อยู่จริงๆ ว่า**

มีสภาพที่ใหญ่ยิ่งที่สุด และ เล็กละเอียดยิ่งที่สุด
ที่เป็น "ความเกิด–ดับ"
อันมี*อยู่* อย่าง *ไม่เที่ยง ไม่คงที่*
เป็นเพียง **ความแตกตัว** ของ สูญญาณู กับ เอกภพ
หรือ ความปรนปรุงวนสัมพันธ์ ของสูญญภาพ กับ อนันตภาพ
หรือ ที่ผู้รู้จริง รู้จักกันดีว่า พระเจ้า(GOD) กับ อนัตตา

ซึ่ง **ประหนึ่งมีบทจริง เป็นนิรันดร์กาล** และ เรียกมันด้วยภาษา

ว่า **ความตั้งอยู่ - ความทรงอยู่ - ความมี**

113

อันเป็นเพียง **"จุดเชื่อม"** ของ **ความเริ่ม** กับ **ความไม่มี** เท่านั้นเอง

นี่แหละความรู้ยิ่งขั้น "ธาตุไฟ–ธาตุอากาศ" ของพุทธศาสตร์ ซึ่งมันแหลม มันแรง มันเล็ก มันเร็ว มันสั้น มันเบา มันบาง ยิ่งกว่า ความร้อน – แสง – เสียง – แม่เหล็กไฟฟ้า – นิวเคลียส มันเป็นการรู้ จุดยอดของพลังงาน และ มหาปรมาณูธาตุ ที่ยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์นักกว่านัก

อธิบายสรุปสาระสำคัญของ **อิทธิวิธี** ในแง่ที่ว่า *"ลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ที่มีฤทธิ์มีอานุภาพมากด้วยฝ่ามือ ก็ได้"* นั้น ก็คือ **ผู้มี "อิทธิวิธี" ขั้นนี้**นั้น สามารถ **"รู้ชัดประดุจสัมผัสด้วยมือของตนคลำ"** ใน **นาม–รูป** หรือ ใน **"สิ่งที่เป็นตัวรู้"** *(นามธรรม ของตน หรือ จุดสุดยอดของพลังงานในเอกภพ)* กับ **"สิ่งที่ถูกรู้"** *(รูปธรรม ทั้งปวง หรือ อนันตธาตุ)* ไม่ว่าสิ่งนั้นจะใหญ่โต เป็นจักรวาลใหญ่ ถึงขั้น **อนันตภาพ** ก็อาจสามารถรู้ตาม หรือ ตามรู้ได้อย่างถูกสัดถูกส่วน ถูกท่าถูกทีได้จริง ๆ "ถ้าจะรู้" *(มากน้อยตามภูมิของผู้มี "อภิญญา" มีความรู้ยิ่งนั้น ๆ)* หรือ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเล็กจะละเอียด เป็นความเล็กยิ่งกว่าปรมาณู ยิ่งกว่านิวเคลียส เป็นสภาพของ**สูญญภาพ** ที่มีองค์ประกอบแตกต่างกันอยู่อย่างไร ? ก็อาจสามารถรู้ตาม หรือ ตามรู้ได้ใน **สูญญภาพ** *(ที่เหมือนกันเสมอ)* ทั้งในองค์ประกอบ *(ที่ย่อมไม่เหมือนกันเลยในสิ่งตั้งแต่สองจำนวนขึ้นไปในทุกๆ สิ่งทุกๆ หนแห่ง)* อย่างถูกสัด ถูกส่วน ถูกท่า ถูกที ได้จริง ๆ ด้วย "ถ้าจะรู้" *(เมื่อมันไม่ใช่สภาพที่เกิดอยู่ในตัวเองก็ตาม)*

มันเป็นคำอธิบายถึง **"น้ำหนัก" แห่ง ญาณ** หรือ **สมรรถนะเต็มที่แห่ง อธิปัญญา** ความว่า *"ลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมากด้วยฝ่ามือ ก็ได้"* นี้ จึงเป็นสื่อความหมายที่ยืนยัน . กับผู้ที่เกิด "ญาณ" *(อธิปัญญา)* ในตนจริงๆ ขึ้นมาจริงเท่านั้น ว่า คำว่า "รู้" หรือ "ญาณ" หรือ "อธิปัญญา" *(หรือ อะไรอีกกี่ร้อยกี่พันคำ ก็ตาม ที่หมายความว่า "เกิดปัญญาอันยอดยิ่ง")*

มันได้รู้ชนิดแน่ใจเหมือนคลำของใหญ่ซึ่งต้องไม่พลาดมือ เหมือนรู้รสของสิ่งที่มีฤทธิ์ มีรสแรงราวพระอาทิตย์พระจันทร์ที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินในสมัยนั้น *(คือ สมัยพุทธ-กาล)* ก็จะรู้รส รู้ฤทธิ์มันได้ อย่างกระจะกระจ่างชัดใจราวกับสัมผัสอยู่ด้วยมือคลำเดี๋ยวนี้ ๆ อยู่นี่ทีเดียว มัน "ได้รู้" หรือ "รู้ได้" แน่ ๆ ชนิดที่แม้จะถูกค้านอยู่อย่างไร ๆ ? ก็รู้ด้วย และ รู้อีกใน "สิ่ง" ที่คนอื่นซึ่งยังไม่อาจหยั่งรู้นั้น ๆ เราก็อาจรู้ล้ำหน้าเขาไปจริง ๆ

สิ่งที่ "ได้รู้" นั้น จะใหญ่จนมนุษย์ไม่อาจจะหาสถานที่ไปยืนเห็นได้ ด้วยตาได้ เช่น เอกภพ หรือ อนันตภาพ ที่เราไม่อาจออกไปจากมันได้ หรือ จะเล็กละเอียดจนมนุษย์ไม่อาจจะหยิบ ไม่อาจจะนำมาแสดงให้แก่ผู้อื่นรู้ได้ ด้วย "รูป" ได้แล้วจริง ๆ มันเป็นเพียง "อรูป" หรือ "นามธรรม" ที่มีฤทธิ์แรงมาก ขนาดไม่มีมนุษย์ใดจะมีฤทธิ์แรง หรือ จะมีอำนาจเหนือมันได้ บังคับมันไม่ได้จริง ๆ *(และถ้าจะเหมาเอาว่า สิ่งนี้ เป็น " พระเจ้า " เราก็จะได้สิ่งนี้แหละ เป็น " พระเจ้า " จริง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งมี เพราะสิ่งนี้สามารถมีฤทธิ์เกินมนุษย์ทุกรูปทุกนาม แต่สิ่งนี้ก็จะแสดงฤทธิ์ ตามค่า ตามสัญญลักษณ์ ตามมุม ตามแง่แห่งความเป็นตัวของสิ่งนั้นเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความคดความโค้ง ความเห็นแก่ผู้นั้นคนนี้ เห็นแก่สิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่มีเลย ! เป็นความตรงแห่งความมีค่า มีสัญญลักษณ์ มีทิศทาง มีแง่ มีฤทธิ์ มีแรง มีเงื่อนไข ของสิ่งนั้นเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นใครจะไปก้มกราบอ้อนวอนให้สิ่งนั้นแผ่ฤทธิ์ แผ่ค่ามาช่วย จึงไม่ได้ ! ถ้าเราไม่ทำส่วนให้มีสัดส่วนเกี่ยวกับฤทธิ์กับค่า ไม่อยู่ในทิศทาง ไม่เป็นแง่เป็นมุม ไม่อยู่ในเงื่อนไข ที่มีกัน แต่ถ้าเรามีสัดส่วนเกี่ยวข้องกับแรงกับฤทธิ์กับค่า หรือ อยู่ในทิศทาง เป็นแง่เป็นมุม มีเงื่อนไข ที่มีกัน ก็ไม่ต้องไปอ้อนวอนก้มกราบขอเอาจากสิ่งนี้ดอก สิ่งนี้ก็ต้องมาเกี่ยวกับเราเองวันยังค่ำ)*

สิ่งนี้ผู้ "รู้ได้" ก็อาจสามารถ "รู้ถึงความจริง" นั้น ๆ ได้จริง ๆ และแน่ใจในฤทธิ์ในแรงของความเล็กความละเอียด แต่มีพลังมีฤทธิ์มากมายในเจ้าตัวเล็กบรมมหาเล็กนี้ได้จริง ๆ ด้วย จึงเรียกได้ว่า "รู้ยิ่ง" จริง ๆ

ไม่มีอะไรลึกลับ **แม้แต่ "พระเจ้า" ก็เห็นพระเจ้า "รู้" พระเจ้า ลูบคลำพระเจ้าด้วยฝ่ามือจริง ๆ** ดังนี้

115

"อิทธิวิธี" **ของพุทธแท้ๆ ตรงๆ** จึงยิ่งกว่า *"ลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอานุภาพมากด้วยฝ่ามือ ก็ได้"* ไป**ยิ่งกว่า**เสียอีก ด้วยประการดังนี้ **ผู้ไม่มี "อิทธิวิธี" ด้วยธรรมาธิฏฐานจริง** จะ *"รู้" ตาม*ได้ด้วยยาก **แม้รู้ ก็ไม่เหมือน** *"ลูบคลำด้วยฝ่ามือของตน"* **เช่นเดียวกันกับท่านผู้มีอิทธิวิธีเอง "รู้" ดอก ! จริงๆ !** แต่ก็อาจสามารถทำความเข้าใจได้เป็นบัญญัติ เป็นสื่อความหมาย ไปก่อน ทำความเข้าใจให้ถูกตรง แล้วประพฤติปฏิบัติเข้า จน **มีญาณทัสสนะ มีมโนมยิทธิ** และจงทำ**ให้ถึง " อิทธิวิธี " เองให้รู้เองเห็นเองเป็น***ปัจจัตตัง***เถิด** ที่สุดต่อไป ก็จะเป็น "ปัจเจกพุทธะ" *(รู้เองเป็นเองทำเอาเอง)*

ในประการสุดท้ายแห่ง **"อิทธิวิธี"** ซึ่งเป็น**ขั้น "วิญญาณธาตุ"** *(ธาตุจิต)* เป็นเรื่องปรมัตถโดยตรงแท้ๆ แล้ว คือ เป็น**จิต–เจตสิก–รูป** *(รูปจิต–อรูปจิต)* เมื่อเราทำถูกท่าโดยแท้ โดยรู้แจ้งแทงตลอดขั้นสุดท้ายนี้ คือ **ขั้น "พรหม"** *และเมื่อไม่หลงพรหม ไม่ติดพรหมได้โดยจริง* ผู้นั้นก็ "นิพพาน" กันล่ะ! มี "อรหัตตผลจิต" เกิดในผู้นั้นกันจริงๆ ล่ะ !

โดยภาษาที่แปลมาจากบาลีตรงๆ ตัว **"อิทธิวิธี"** ในระดับสุดท้ายนี้ ก็คือ *"ใช้อำนาจทางกาย ไปตลอดพรหมโลก ก็ได้"*

ซึ่งผู้ศึกษามาตามลำดับกับหนังสือ "ทางเอก" ก็จะไม่ยุ่งยากใจนัก และจะเข้าใจได้ง่ายๆ แม้เพียงตามภาษาบัญญัติตรงๆ ตัวนั้นแหละ ถ้าเข้าใจขั้นตอนมาดีๆ เพราะได้อธิบายทั้ง "เทวดา" ทั้ง "พรหม" มาทุกขั้นแล้ว

ดังนั้น ภาษาที่อธิบายความในระดับนี้ ขั้นนี้นั้น ต้องไม่ลืมว่า มันหมายเอา **จิต–เจตสิก–รูป** *(รูปจิต–อรูปจิต)* โดยตรงแล้ว มิใช่ว่า พอได้ยินคำว่า **"กาย"** *(ภาษาบาลีก็ว่า "กาย" เช่นกัน)* ก็ดี คำว่า **"พรหมโลก"** *(ภาษาบาลีก็ว่า "พรหมโลก" เช่นกัน)* ก็ดี ก็จะยึดอยู่แต่อย่างที่เราเคยหลงว่า เป็น "รูป"

116

เป็น "ร่าง" เป็น "สิ่งที่ถูกรู้" อยู่อย่างเก่าๆ เดิมๆ แล้วก็ "กำหนด" อยู่แต่อย่างเดิม **"จิตไปกำหนดหมายสำคัญผิด" อยู่แต่นัยะเก่าๆ** อย่างนั้นหาได้ไม่ ระวังกำหนดหมายลงที่จิตให้ดีๆ ! จับความสำคัญแท้ๆ ให้ถูกเป้า

ถ้าแม้นผู้ใดมี**สัมมาทิฏฐิ**แล้วจริง ไม่ใช่**มิจฉาทิฏฐิ**ที่ไปยึดติดอยู่แต่กับ อัตตา หรือ อาตมัน เป็น**สัสสตทิฏฐิ**อยู่ ก็จะง่ายดายเข้าใจได้ทันที เพราะไม่ไปมัวหลงผิด โดยพอได้ยินว่า "**กาย**" ว่า "**พรหม**" ก็ไปมัวแต่ปั้นเป็น "รูป" เป็น "โฉม-ภาพ" แต่ถ่ายเดียว ทั้งๆ ที่ "**กาย**" ในที่นั้น หมายเอาสิ่งที่เป็น "นาม" แล้ว เป็น**ปรมัตถ์**แล้ว มันไม่ใช่วัตถุ,แท่ง,ก้อน ไม่ใช่โฉมภาพ ไม่ใช่สีแสงแล้ว มันหมายเอา "**หมู่ของความรู้สึก" คือ "กาย**" กันแล้ว เพราะคำว่า "**กาย**" ในที่นั้นหมายความว่า "ความเป็นหมู่" ของธาตุขันธ์ที่รู้สึก หรือ "ความประชุมกันเข้าเป็นอารมณ์" ก็เรียกว่า "**กาย**" ได้ถูกต้องตามภาษาเป๊ะๆ ด้วย และในที่นี้แท้ๆ ตรงๆ ก็คือ หมู่แห่ง**เจตสิกธรรม** อันมี *เวทนา สัญญา และ สังขาร* ดังนั้น ในระดับขั้นนี้ บาลีใช้คำว่า "**กาย**" ก็จะต้องกำหนดหมายให้ถูกต้องให้ตรงตามชั้นตามเชิง ตามที่ได้ชี้ ได้เน้นกันมานักหนา อย่าให้ผิดฝาผิดตัว ผิดขั้นผิดตอน หัวของขั้นนี้ ก็หาหัวของขั้นนี้ มาสรวมกันให้ถูก กลาง หรือ หางของขั้นนี้ ก็จับเอากลาง เอาหางของขั้นนี้ มาสรวมกันให้ถูกขั้นถูกระดับ อย่าสับสน และ อย่าเผลอเรอเป็นอันขาด การ "กำหนดจิต" *(สัญญา)* การฟังภาษาเพื่อทำจิต หรือ ทำในใจให้ถูกตรงตามที่ชี้ ตามที่หมาย ก็จะต้อง "กำหนดสภาพจิต" ลงไป และให้จิตมันมีอาการ มีงาน มี "ความเป็น" ให้ได้ตรงตามที่ภาษาอธิบายกำหนดลงไปนั้นๆ

คำว่า "**กาย**" ในที่นี้นั้น คือ **จิตนั้น**มันประชุมกันเข้ามีปริมาณเป็น "กลุ่ม" เป็น "กอง" หรือ จะขยายความไปอีกหน่อยว่า "**กาย**" ในที่นี้ คือ "จิตจำนวนมาก" "จิตขนาดโต" "ตัวรู้จำนวนโตๆ" อะไร ดังนี้ ก็ถูกอีกแล้ว "จิตหมู่นั้น" *(กาย)* ก็มี**บทบาทอย่างเก่ง** ซึ่งเรียกว่า **มี "อำนาจ"** *(วสี)*

117

เพราะฉะนั้น ภาษาที่สื่อความหมายไว้ว่า *"ใช้อำนาจทาง***กาย***"* นั้น ขยายความเป็นภาษาไทยละเอียดๆขึ้นในที่นี้ ก็คือ **จิตหมู่นั้นใช้บทบาทอย่างเก่งอยู่ทีเดียว** หรือ หมายเอาชัด ๆ ก็คือ **"ตัวรู้จำนวนโต ๆ นั้น ทำหน้าที่รู้ ๆ ๆ อยู่ อย่างเก่ง ไปตลอดพรหมโลก"** และก็คือ จิตของเราเองนี่แหละ กำลังตรวจ กำลังทำงานรู้ ๆ ๆ อย่างเก่งอยู่ให้ถ้วนทั่วใน "ภูมิ" หรือ **ในสภาพจิตของเราเอง** ที่เรียกเป็นภาษาว่า **"พรหมโลก"**

ซึ่ง **"พรหมโลก"** ก็คือ **จิต** อีกหนะแหละ ดังที่เคยอธิบายแจกแจงผ่านมาแล้วอย่างละเอียด มาทั้งหมดตลอด**รูปพรหมภูมิ ๑๖ ชั้น อรูปพรหมภูมิ ๔ ชั้น** อย่างยอกย้อน เชิงซ้อนไปมา มากมาย พร้อมกับยกตัวอย่างประกอบซ้ำซาก หลากหลายเหลี่ยม

ผู้สามารถรู้ ๆ ๆ ได้ หรือ เข้าใจทะลุแจ่มแจ้ง ไปตลอดใน "สภาพจิต" ที่เรียกว่า **"พรหมโลก"**ได้ ไม่ว่า กี่ลักษณะ กี่ระดับ กี่เชิงชั้น **ก็แยกออก แบ่งถูก** กำหนดสภาพ กำหนดสถานภาพของแต่ละ "พรหม" ได้ถูกตัวถูกฝา ผู้นั้นแหละคือ ผู้มี **"อิทธิวิธี"** ที่เรียกว่า *"ใช้อำนาจทาง***กาย** *ไปตลอด* **พรหมโลก** *ก็ได้"*

ดังนั้น ผู้ใดรู้ได้อย่างเก่ง รู้ละเอียด รู้ลึกซึ้ง ไม่ใช่รู้ด้วยพึ่งภาษาเพียงเข้าใจภาษาเท่านั้น แต่รู้ชัดสัมผัสถูกสภาพ ถึงสภาพของอารมณ์จิตภูมินั้น ๆ ในตน เช่น จิตที่เรียกว่า "ปาริสัชชา**พรหม**" ก็ดี "ปุโรหิตา**พรหม**" ก็ดี เป็นต้นนั้น มีสภาพอย่างไร ? เกิดขึ้นที่จิตใครจะก่อให้เกิด**การกระทำ**(*กรรม*) อย่างไร ? อารมณ์มันเป็นไฉน ? ก่อกุศล หรือ อกุศลกันอย่างไร ? จะเห็นว่า จิตมันมีอำนาจบงการเรา หรือ ทำให้เราเป็นไปต่าง ๆ นานา ล้วนคือสภาพจิต ที่ไปยึดไปเห็นเป็นสำคัญอย่างนี้บ้าง อย่างนั้นบ้าง อยู่ทั้งนั้น ถ้ายังไม่เข้าใจถ่องแท้ ก็ต้องเปิดย้อนทวนกลับไปอ่านศึกษาดู ความเป็นพรหม หรือ จิตที่เรียกว่า **"พรหม"** กันใหม่ ในภาคที่ผ่านมาแล้ว จะได้รู้ปริยัติกันอีกเพื่อเทียบกับ "จิต" กับ "อารมณ์" แท้ของเราจริง ๆ โดยจะหยิบ "อารมณ์จิต" ในอดีต ที่ยังจำได้ *(ปุพเพนิวาสานุสติ)* มาเทียบ

118

มาทำความเข้าใจกับคำอธิบายนี้ ก็ได้ หรือ จะทำความเข้าใจกับคำอธิบายให้ดี แล้วนำมาไว้ใช้จับ "จิตปัจจุบัน" ของเราดูว่า เมื่อใดมันจะเป็นอย่างนั้นบ้าง เมื่อใดมันจะเป็นอย่างนี้บ้าง ก็ยิ่งดีใหญ่ เรียกว่า ทำ "สติปัฏฐาน" ถูกแบบถูกลำดับ **ปริยัติ–ปฏิบัติ** เพื่อให้เกิด **ปฏิเวธ** ทีเดียว

ด้วยปัญญาอันยิ่งจริง ๆ สำหรับผู้ปฏิบัติ จะสามารถรู้จิตในจิต แจ้งเวทนาในเวทนา และเห็นในความไม่เที่ยง แจ้งใจในความยึดเอาไม่ได้ ที่สุดแทงทะลุตลอดในนาม–รูป ทั้งหลายว่า มันไม่มีสมบัติอะไรของใครเลย มันเป็นสภาวะธรรมที่เรียกอย่างหนึ่งว่า "**สิ่งที่ถูกรู้**" และ สภาวะธรรมอีกอย่างหนึ่งเรียกว่า "**สิ่งที่เข้าไปรู้**" แล้วมันก็ทำงานร่วมกัน แล้วเจ้าของผู้มีสิ่ง ๒ สิ่งนี้ ก็ไปหลง "ผลงาน" ของสิ่ง ๒ สิ่งนี้ ที่มันทำงานร่วมกัน แล้วเกิด "ผล" ออกมาว่า "ไม่น่าชอบ" บ้าง "น่าชอบ" บ้าง อันเป็นสายของ "โทสมูลจิต" *(คือ "ไม่น่าชอบ" มีอ่อนและแรงอีกตั้งมากหลากหลายขนาด ไปจนเป็น "โกรธจัด ๆ")* กับสายของ "โลภมูลจิต" *(คือ "น่าชอบ" มีอ่อนและแรงอีกตั้งมากหลากหลายขนาด ไปจนเป็น "รัก, ใคร่, อยากจัด ๆ")* ตั้งแต่หยาบ ๆ จัด ๆ และ เกี่ยวพันกับเหตุปัจจัย ที่ต้องกระทบสัมผัส อยู่ภายนอกละเอียดมาจนเป็น "ความชอบ" *(ยึด)* กับ "ความไม่ชอบ" *(ผลัก)* ที่เจ้าของจิตจับสภาพ จับอารมณ์จิตตัวเองได้ ทุกขนาด ทุกตัว ก็เรียกว่า **"ใช้อำนาจทาง 'จิต' ไปตลอดพรหมโลก"**

และเมื่อเจ้าของจิตจับสภาพจับอารมณ์จิตตัวเองได้ อย่างชัดเจนมั่นคง กระจะกระจ่างอย่างเก่ง *(ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า "ใช้อำนาจ")* แม้ที่สุด "ไม่ชอบ" อยู่อย่าง "สุดน้อย" *(อายตน)* ก็จับได้ชัดเจนกระจะกระจ่างอย่างเก่ง เหมือนมี**ตัวรู้ตัวโต ๆ มันเข้าไปรู้** *(จิตอย่างนี้แลเรียกว่า "กาย")* และแม้ที่สุดอีก "ชอบชิ่น" อยู่อย่าง "สุดน้อย" *(อายตนะ)* ก็ "จับได้ชัดเจนกระจะกระจ่างอย่างเก่ง" เหมือนมันมี "ตัวรู้ตัวโต ๆ มันเข้าไปรู้" ได้ทุกสภาพ ทุกขนาด ที่เป็นธุลีละอองน้อยนิดนั้น ๆ ก็เรียกว่า **"ใช้อำนาจทาง 'กาย' ไปตลอด**อรูป/**พรหมโลกได้แล้ว"** หรือ **"ใช้อำนาจทาง 'กาย' ไปตลอด** *อายตน* **พรหมโลกได้แล้ว"**

119

ผู้มีความสามารถรู้อยู่ เห็นอยู่ จิตสัมผัส "จิต" *(ที่เป็นพรหม)* ของตนแท้ๆ ได้ทุกสภาพ ทั้ง "รูปพรหม" และ "อรูปพรหม" ทั้งเข้าใจความเป็น "อายตน" หรือ ความติดในส่วนละเอียดสุดน้อยได้ จริงแท้ ผู้นั้นแลคือ **ผู้มี "อิทธิวิธี" ที่แท้**จนเก่งที่สุดครบถ้วน **เป็นผู้ "ไปตลอดพรหมโลก" ได้** แต่ถ้า**ไม่รู้เท่าทันมัน** *(อนัตตสัญญาไม่เกิด)* ยังไปหลงเสพย์หลงติด หรือที่สุด หลงมี ธุลีแห่งความชอบ–ไม่ชอบ *(เป็น "อัตตสัญญา")* อยู่กับจิต–เจตสิก–รูป–อรูป ใดๆ อยู่ เป็นเชิงซ้อน ซ่อนซ้อน หยาบ หรือ ละเอียดอยู่อีกเท่าใด ก็ตาม ก็ยังไม่สิ้น "อาสวักขยะ" อยู่เท่านั้นๆ

ผู้**กำหนดรู้ได้** อย่างเก่งแท้แน่จริงไม่ผิดพลาด ใน "สภาพจิต" ต่างๆ นี้แล เรียกว่า ทำ **"สัญญาเวทยิต"** *(ยังไม่มีคำว่า "นิโรธ" นะ !)* จวบจนเมื่อใดผู้ที่ "รู้เก่ง" เยี่ยมนี้ จะ**ทำจิตให้พ้นอำนาจ** ของรูปพรหม อรูปพรหม ทั้งหลายได้ เป็น "วสวัตติ" หรือ คือ *"ผู้ยังจิตตนให้มีอำนาจเหนือ" รูปพรหม–อรูปพรหม* **ได้หมด** ก็เป็นผู้ที่เรียกได้ว่า "นิโรธ" หรือ "นิรุทธา"

กล่าวคือ เป็น "ผู้ชนะ" *(ชิน)* สุดยอด **ไม่เป็นทาสรูปพรหม–อรูปพรหมได้อย่างแท้จริงได้แล้ว** หรือ เป็นผู้จะ**ไม่เกิดอารมณ์ "ชอบ" และหรือ "ไม่ชอบ" ขึ้นในจิต**อีกเลย ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพของจิตที่เป็น "ผู้ต้องยึดเอาสภาพจิตนั้นๆ ไว้เพื่อก่อผลก่อประโยชน์ในขณะใด" *(ปาริสัชชาพรหม)* ก็ตาม ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพของจิตที่ "เป็นครูเขาอยู่ในขณะใดๆ" หรือ "เป็นแบบ เป็นตัวอย่างให้แก่คนเขาอยู่ในขณะใด ๆ" *(ปุโรหิตตาพรหม)* ก็ตาม ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพของจิตที่ "เป็นผู้มีความยึดดีชนิดใด ๆ มากมายอยู่ในขณะนั้น" หรือ "เป็นครูเขา เป็นแบบ เป็นตัวอย่างแก่เขาอยู่อย่างเก่งอย่างใหญ่อยู่ในขณะนั้น" *(มหาพรหม)* และหรือ จะเป็นผู้ต้องอยู่ในสภาพจิตที่เก่งละเอียดขึ้นไปอีกดียิ่งขึ้นไปอีก แต่ละระดับ ๆ อีกหลายระดับหลายแง่หลายมุม ตั้งแต่ "ปริตตาภาพรหม – อัปปมาณาภาพรหม – อาภัสสราพรหม – ปริตตาสุภาพรหม –

120

อัปปมาณาสุภาพรหม – สุภกิณหาพรหม – เวหัปผลาพรหม – อสัญญีพรหม" *(ต้องการรู้รายละเอียดความมีสภาพเป็น "พรหม" ทั้งหลาย ก็ดูสารบัญเปิดย้อนกลับไปอ่าน "ทางเอก" ที่อธิบายผ่านมาแล้ว)* ตลอดไปจน "อวิหา–อตัปปา–สุทัสสา–สุทัสสี–อกนิฏฐาพรหม" ซึ่งเป็น "สภาพจิตที่เกื้อกูลโลกค้ำจุนโลกต้องแผ่ไปให้ตลอดโลก" เพราะเป็น**ประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น** กระทั่งสุดท้าย "**อายตนพรหม**" ขั้นสูงสุด "อากาสานัญจายตน–วิญญาณัญจายตน–อากิญจัญญายตน–เนวสัญญานาสัญญายตนพรหม" ซึ่งเป็น**อรูปพรหม**ขั้นละเอียด แม้เป็น*สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน*อยู่ในตัวของ "อรูปพรหม" นั้นๆ เอง ก็จะต้อง**แทรกชอน** "รู้" ความ**ซุกซ่อนแฝงเร้นเหลี่ยมมุมต่าง ๆ ของมัน** *(ใช้อำนาจทางกาย)* ให้ได้ให้หมด เพราะ**เป็นประโยชน์เกื้อกูลตนและผู้อื่น** ขั้นปลายสุดเป็นที่สุดจริง ๆ แล้วก็อย่าไป "หลงดี" **มีมานะ** หรือ **อุทธัจจะ** เพราะมัน เป็นอันขาด จึงจะได้ชื่อว่า "**ไปตลอดพรหมโลก**" ได้แล้ว(มี "อิทธิวิธี")

และที่สุด *เรายังอาจสามารถเป็น "ผู้อยู่เหนือพรหม" (นิรุทธา หรือ นิโรธ)* หรือ จะเรียกว่า "**ดับสนิทพรหมเหล่านั้นได้**" หรือ "**ไม่เป็นทาสพรหมเหล่านั้น**" หรือ "**ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจพรหมเหล่านั้น**" **เป็นที่สุด** *(เหนือสิ่งที่เรียกกันว่า "พระเจ้า" โดยสิ้นเชิง ดังได้อธิบายมาอย่างละเอียดแล้ว)* ก็ทำได้จริงทั้งสิ้น ก็ถูกต้อง ! จึงจะถึงที่สุดที่เรียกว่า "**สัญญาเวทยิตนิโรธ**" เป็นสภาพ**มี "อาสวักขยญาณ" บริบูรณ์** *(จงสังเกตขอบเขตแห่งความหมาย ที่หมายเอา แค่มี "อิทธิวิธี" นั้น แค่ใด ? "ปุคคลาธิฏฐาน"* **หยาบ ๆ** *ที่ไม่ใช่เป้าหมายของพุทธแท้ นั้นหมายเอาแค่ใด ? "ธรรมาธิฏฐาน" นั้น หมายเอาแค่ใด ? ทั้งที่เป็นอย่าง หยาบ–กลาง–ละเอียด "ปุคคลาธิฏฐาน"* **อย่างพุทธแท้ ๆ** *นั้น หมายเอาแค่ใด ? และในที่นี้ ได้อธิบายเป็น*สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน*ไปจนถึง "อาสวักขยญาณ" ด้วยนั้น จะรอบรัดกินความไปในขนาดใดๆ อีก ก็จงจับรายละเอียด "แยก" และ "รวม" เอาเองเถิด เพราะอธิบายยากยิ่งเหลือเกินแล้ว แม้ที่ได้อธิบายไว้นี้ ก็ได้พยายามที่จะให้เข้าใจให้ลึกที่สุด เท่าที่จะได้ใช้กุศโลบายในเชิง*ใช้ภาษาเพื่อเกิดญาณแก่ผู้รับถ่ายทอดภาษาไปให้มีผลสูงที่สุด *มาแต่ต้น จนบัดนี้ทีเดียว อันเรียกว่า แบบ "นวังคสัตถุศาสตร์"*

121

และนับว่า " พยายามให้กะทัดรัด " (เคยยะ) *ที่สุด ทั้งนับว่า " สัมพันธ์ขยายความ "* (เวยยากรณะ) *กันอย่างที่สุด เท่าที่เหมาะควรที่สุดในตัวมันเอง แห่งหนังสือเล่มนี้)*

ด้วยเหตุด้วยนัยประการฉะนี้เอง พระพุทธองค์ จึงทรงบริภาษไว้ใน " เกวัฏฏ-สูตร " ว่า พระองค์ **เกลียดชัง** *(ชิคุจฉามิ)* **เบื่อระอา** *(หรายามิ)* **ไม่ชอบใจ** *(อัฏฏิยามิ)* ใน " **อิทธิปาฏิหาริย์** " *(ตามนัยแห่งปุคคลาธิฏฐาน ที่ไม่ใช่เป้าหมายของพุทธ-วิชชา)* และห้ามสาวกของพระองค์แสดง หรือ ไม่ให้ไปยุ่งไปวุ่นกับเรื่องพวกนี้เป็นอันขาด **เพราะมันยังเป็น "เดรัจฉานวิชชา" แท้** ส่วนใครจะได้ จะเป็น จะมีตามบารมี ตามวิสัย ก็เป็นไปตามธรรมดาซึ่งการจะมี " โลกียอภิญญา " อย่างนี้ ก็มีได้ แต่ยังเป็น "**เดรัจฉานวิชชา**" ดังกล่าวแล้ว **ถ้าจะเป็น "พุทธวิชชา"** ก็จะต้องเพื่อธรรม ถึงธรรม เป็น **ธรรมาธิฏฐาน**เป็นที่สุด หากจะเป็น **ปุคคลา-ธิฏฐาน** ก็ต้องเป็นให้ถูกเชิง " **พุทธอภิญญา** " แท้ๆ ดังอธิบายมาแล้ว " **อิทธิวิธ** " ที่เป็น**พุทธอภิญญา** จะไม่ใช่เรื่องของบุคคล–ตัวตน–ลิเก–ละคร หรือ วิมาน หรือ **เรื่องพิลึกพิสดารแปลกๆ** อันสำมะคัญดั่งที่ชวนให้หลงยึด ชวนให้หลงมัวเมากันง่ายๆ นั้น เป็นอันขาด แม้จะเก่งจริง เป็นได้จริงออกปานใด ก็ตาม ดังนั้น ผู้ใดที่ยังหลงงมงายอยู่กับความคิดความเข้าใจว่า **"เหาะให้ดูได้เสียก่อน ถึงจะเชื่อว่าผู้นั้นเป็นพระอรหันต์ !"** หรือ **ทำ"อิทธิปาฏิหาริย์"อื่นๆในเชิงปุคคลาธิฏฐาน**ทั้งหลาย *(แบบ " โลกียอภิญญา ")* **ดังกล่าวมาแล้วนั้นให้เห็นประจักษ์ได้ก่อน จึงจะยอมรับนับถือ หรือ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเป็นพระอรหันต์ !** *ผู้นั้นก็ยังเป็น " มิจฉาทิฏฐิ "* **ที่จะไม่มีโอกาสได้พบ " พระอรหันต์ " เลย แม้แต่เพียง " พระโสดาบัน "** เพราะจิตตั้งเป้าหมายไว้ผิดแล้วอย่างแท้ *(มิจฉาปณิหิตตัง จิตตัง)* หรือ **มีความเห็นความเข้าใจผิดเรื่อง ผิดเป้าหมายแท้ของ " พุทธศาสนา " แล้วจริงๆ จงทำความเห็นให้ถูกต้องเถิด ทำความเข้าใจในประเด็น**แห่ง กาย–เวทนา–จิต–ธรรม และ " ผล " ที่หมายอันสำคัญจริงแห่ง**พุทธศาสนา** ให้ถูกให้ตรงลงตัวแท้ๆ ให้ได้เถิด